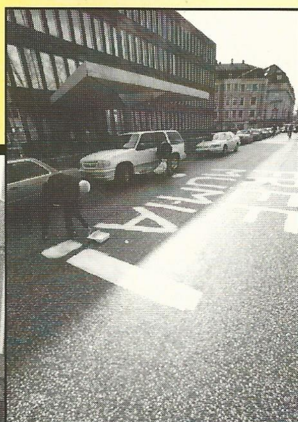
Antifascistisk AKSJON

Mot rasisme, kvinneundertrykkelse kapitalisme og homofobi

Årgang 5 • Nummer 21 • Mai 1999 • 15 kroner

Ny serie: AfA-grupper i Europa.

• Nye angrep mot mennesker på flukt
- Den nye utlendingsloven

• Norsk imperialisme:
To kongelige norske leverandører til krig og folkemord: Kongsberg Våpenfabrikk og Raufoss Ammunisjonsfabrikk

Les mer om: Nordic Black Theatre • Blikk mot høyre • bokanmeldelser • Heroes • Antifascistisk Rundtur • Chiapas

Les mer om kurdernes kamp

AntiFascistisk Aksjon

NUMMER 21 ★ 1999
ISSN 0806-8607

Dette bladet utgis 4 ganger i året av et redaksjonskollektiv innafor AntiFascistisk Aksjon og Blitz.

*AntiFascistisk Aksjon
Postbox 6689, St. Olavs Plass
0129 Oslo
Tel: 920 33 659
Fax: 22 11 23 49*

*Postgiro: 0826 0738586
E-post: antifa@riksnett.no
AFAs WEB-magasin på Internett: www.antifa.org*

Forsidebilde er fra Blitz´ aksjon mot den amerikanske ambassaden til støtte for Mumia den 14. april i år.

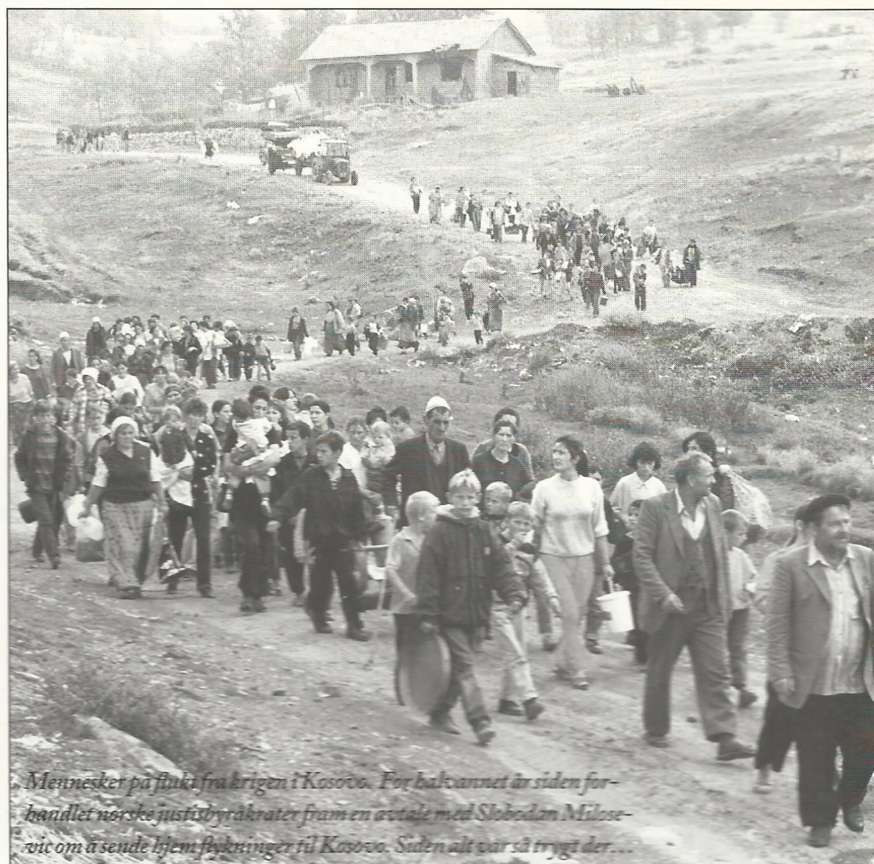
Ønsker du å bidra med leser- eller debattinnelgg, artikler etc, skriv til oss. Eller hvis du bor i Oslo, stikk innom Blitz, da du alltid kan treffe noen fra AFA der.

Vi er interessert i alle slags opplysninger om nazistene, det være seg avisutklipp, bilder, navn eller annet stoff. Har du noe for hånden setter vi pris på at du sender det til oss.

Ønsker du å annonsere i bladet så er det gratis, men forbeholdt folk og grupper som vi samarbeider med eller har noe til felles med.

Artiklene står for forfatteren(e)s egen regning og trenger ikke alltid samsvare med AFAs syn.

Husk vår antirasistiske tipstelefon: 920 33659

Mennesker på flukt fra krigen i Kosovo. For halvannet år siden forhandlet norske justisbyråkrater fram en avtale med Slobodan Milosevic om å sende hjem flykninger til Kosovo. Siden alt var så trygt der…

Galt- og rettsstat

«Tyrkia er en rettsstat.» — Bondevik har ingen betenkeligheter mot at Tyrkia nå skal føre sak mot kurdernes leder Abdullah Öcalan. Selvsamme regjering bomber for «menneskerettigheter» i Kosovo og stenger landets egne grenser «for å sikre våre rettigheter». Hvor stammer regjeringa og resten av det gode selskaps rettsoppfatning fra?

Vestens «frihetsidealer» og «demokrati» påberoper seg historie tilbake til antikken. «Rettsstaten» har romersk opprinnelse. Av de mer kjente romerske jurister er mannen bak «humanitas» — et humanistisk menneskesyn og rettsprinsipp — Cicero. Cicero ville ha menneskekjærligheten inn i rettssalen og feires fortsatt som opphav til våre idealer om frihet og menneskerettigheter. Men verdens første menneskerettsadvokat fungerte i den romerske rettsstaten, en rettsstat til forsvar for Romas slavesamfunn. Den høyeste disiplin og for romerne den høyeste vitenskap var vitenskapen om politistyrkene. Primæroppgaven for disse var å passe på de som falt utenfor rettsstaten — slavene og de jordløse. I dette samfunnet ledet gladiatoren Spartacus et slaveopprør mot Roma. Spartacus' masse var en rettsløs masse og ble brutalt slått ned. Den store guru Cicero falt selv for et politisk komplott og ble slaktet av en bande underoffiserer.

Allerede med romerretten var rettsstaten en samling idealer til bruk etter behag. Det er fortsatt etter behag rettsprinsipper som menneskerettigheter og folkerett kan brukes til å kritisere land på kontinenter sør og øst for oss sjøl. Brudd på de samme prinsipper i Tyrkia, Spania, England, USA eller i vårt eget justisdepartement forbigås — overdøvet av en arrestasjon i Kina eller Kenya. Vinterens mest populære versting og fiende av «humanitas» er Slobodan Milosevic og hans politistyrke i Kosovo. Politistyrken har mye til felles med den som slaktet Cicero, men har også mye til felles med en nærmere nabo — den som myrder kurdere i Tyrkia. Sistnevnte politistyrke er ikke like behagelig å kritisere for Bondevik & co. Tyrkia og Norge er våpenbrødre på Balkan — der de blant annet har gjort seg skyldig i brudd på folkeretten. I samspann med den delen av verden som mener de er «frihetens» fortropper, beviser de nok en gang at rettigheter i «rettsstaten» og det internasjonale samfunn er for de få og priviligerte. «Humanitas» misbrukes, Cicero blir slaktet en gang til og idealer forblir idealer. På tide å gjenopplive Spartacus?

I Norge fikk vi i vinter en ny kriminalpolitisk ekspertgruppe. Gruppa fikk over flere måneder kilometervis med spalteplass til å presisere sitt syn på hvordan staten bør takle den "voksende voldsbølgen". Ikke visste jeg at taxisjåfører var i besittelse av slik ekspertise...

DEN STORE ANGSTBØLGEN

Utspillene kom etter to drap på drosjesjåfører, og var et påheng på den generelle volsbølgedekninga til Akersgata. Taxisjåførene mente at gater og plasser i Oslo sentrum burde videoovervåkes og at alle drosjer burde utstyres med videokamera. De mente politiet burde holde vakt på drosjeholdeplassene og inspisere taxier på tur. Samtidig kom de vanlige ramaskrikene på mer politi i gatene og strengere straffer.

Egentlig er det ikke er noen spesielt stor risiko knytta til drosjeyrket. Av Oslo Taxis 14 millioner oppdrag i fjor, var det kun sju anmeldte ran mot drosjer.

Taxisjåfører liker Fremskrittspartiet, og FrP fikk i forbindelse med «drosjedrapene» en overveldende stor mediadekning.

En enkel undersøkelse Klassekampen har gjort viser at Fremskrittspartiet får delta i hvert tredje program av Sentrum på TV2. Sentrum er snart Norges mest sette debattprogram, med over en halv million seere en gang i uka.

Det er et problem for oss at FrP er så flinke til å bruke media. Det er et problem at Akersgata tilbyr partiet spalteplass uansett hvilket utspill de kommer med. Det er uten tvil en sammenheng mellom den gjentagende, ensidige mediedekninga og FrPs vekst opp mot 20 prosent.

Ifølge Statistisk Sentralbyrås årlige rapport om anmeldte lovbrudd, har det ikke vært noen stor økning i antall voldsforbrytelser de siste årene. Utpressing og ran har økt med 26 prosent. Men fokuseringen på ran som et stigende problem kan kanskje få folk til å forandre sin definisjon av ran, og dermed anmelde ting de ikke ville anmeldt før. Den grove volden har ikke økt i Oslo, den har faktisk gått ned. Dermed kan vi lett trekke konklusjonen at voldsøkninga forgår i hodene til FrP og media. Vi har ikke en voldsbølge i Oslo, men en angstbølge.

«BLIND VOLD»

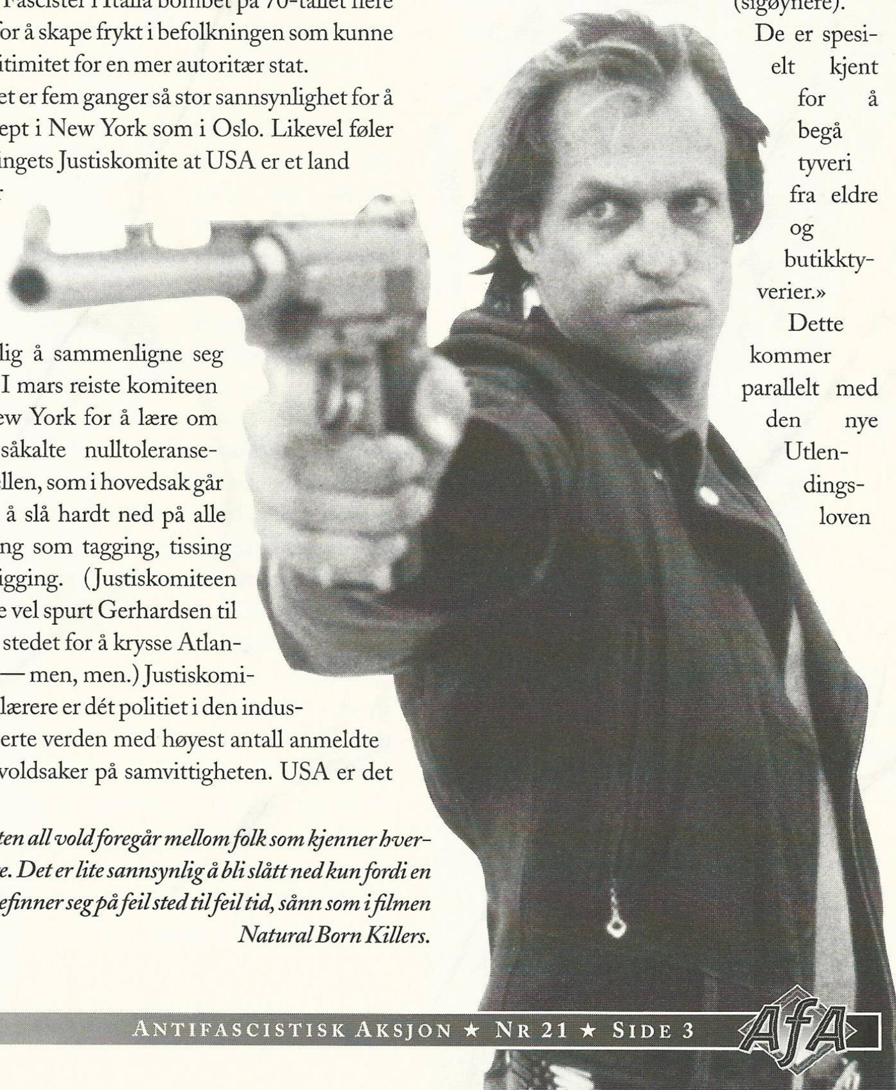
Nesten all vold skjer mellom folk som kjenner (til) hverandre, og har utgangspunkt i personlige eller økonomiske konflikter. Det er med andre ord svært liten sannsynlighet for å bli slått ned kun fordi en befinner seg på feil sted til feil tid. Likevel elsker media uttrykket "blind vold", og forklarer sjelden bakgrunnen for en voldsepisode. Dette gir oss et inntrykk av at vold er noe snikende og uhåndgripelig som kan ramme oss alle når som helst.

Denne fremstillingen gjør at mange frykter Oslo på nattestid. Dette bildet skaper harme blant "vanlige folk" som synes det er en skam at gatene er utrygge. Dermed ønsker folk enkle løsninger, flere fengsler og mer politi. Altså er grunnlaget for høyrebølgen lagt. Frykt som politisk virkemiddel er vel utprøvd og benyttet av fascistiske bevegelser gjennom Europas historie. Fascister i Italia bombet på 70-tallet flere byer for å skape frykt i befolkningen som kunne gi legitimitet for en mer autoritær stat.

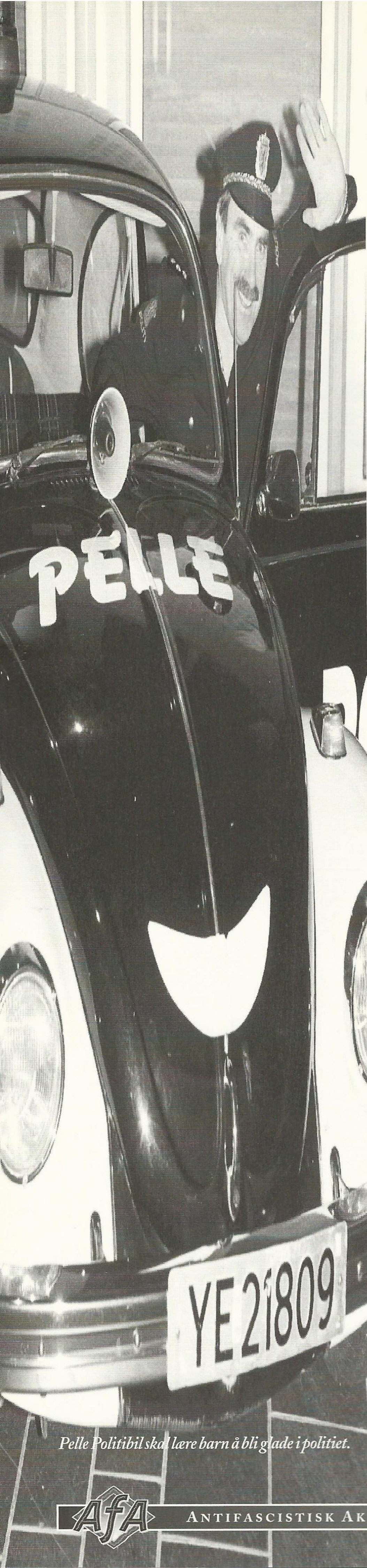
Det er fem ganger så stor sannsynlighet for å bli drept i New York som i Oslo. Likevel føler Stortingets Justiskomite at USA er et land det er naturlig å sammenligne seg med. I mars reiste komiteen til New York for å lære om den såkalte nulltoleransemodellen, som i hovedsak går ut på å slå hardt ned på alle småting som tagging, tissing og tigging. (Justiskomiteen kunne vel spurt Gerhardsen til råds i stedet for å krysse Atlanteren — men, men.) Justiskomiteens lærere er dét politiet i den industrialiserte verden med høyest antall anmeldte politivoldsaker på samvittigheten. USA er det vestlige landet som utfører flest dødsstraffer og som har verdens største fangebefolkning pr antall innbyggere.

JEG GLEDER MEG TIL ÅR 2000

I rapporten Politiets ressurser mot år 2005, skrevet av en gruppe satt ned av Justisdepartementet, skisseres politiets utfordringer i de kommende årene. Ikke overraskende blir innvandring nevnt som et av de første punktene. På side 52 sier rapporten: «Andre personer av utenlandsk opprinnelse som har kommet til Norge i den hensikt å begå straffbare handlinger er personer med etnisk tilhørighet blant tradisjonelle omreisende (sigøynere). De er spesielt kjent for å begå tyveri fra eldre og butikktyverier.» Dette kommer parallelt med den nye Utlendingsloven

Nesten all vold foregår mellom folk som kjenner hverandre. Det er lite sannsynlig å bli slått ned kun fordi en befinner seg på feil sted til feil tid, sånn som i filmen Natural Born Killers.

Pelle Politibil skal lære barn å bli glade i politiet.

(ratifisert i mars i år), som åpner for flere nye kontrollmekanismer mot «innvandrergrupper man har dårlige erfaringer med». Dersom du kommer fra Somalia, Kina eller Marokko, mener Stortinget at du fortjener å bli spesielt holdt øye med, ransaket på gata med metalldetektor, DNA-testet og husransaket om det skulle være tvil om identiteten din. At myndighetene nå åpenlyst mener kriminell atferd er medfødt og kan føres tilbake til kulturen du er oppvokst i, er ekstremt grovt. Det har en sterk undertone av rasehygienisk tankegang og ligger helt på linje med Vidar Kleppes (FrP) uttalelser om at «i enkelte av de landene innvandrerne kommer fra er det vanlig med både det ene og det andre...». I Norge blir det nå vanlig å vurdere folks hang til kriminalitet i henhold til hvilket land de kommer fra. I Norge kan vi utsette innvandrere for både det ene og det andre.

Alle barn er like

I mediedekninga av "voldsbølgen" er innvandringsvinklingen hele tiden framme. Fremskrittspartiet fikk vann på mølla da Oslo Politikammer ga ut en rapport som viste at innvandrergutter sto bak 80 prosent av kriminaliteten utført av ungdom under 20. I stedet for å se på årsakene til denne overrepresentasjonen av innvandrergutter, mener FrP selvfølgelig at løsninga er stengte grenser. Akersgata presenterer også statistikken helt ukritisk, uten å nevne politiets spesielle årvåkenhet mot denne gruppen ungdommer, eller livssituasjonen deres i Norge. Disse statistikkene skal vi ta med en klype salt. Vi må ikke glemme at "forskning" er subjektivt, og at svarene en får alltid avhenger av spørsmålene som blir stilt. Hvorfor vil Oslo Politikammer lage en statistikk på akkurat dette? Hvorfor lager de ikke en statistikk på hvor mange mennesker som årlig avvises ved norske grenseoverganger? Svaret er selvfølgelig at statistikken tjener politiske interesser. Den kan legitimere holdningene om at innvandrere generelt er kriminelle slyngler. Dermed kan en både få flere politifolk på gatene og forsvare den gjeldende innvandringspolitikken.

Koblingen mellom ungdom og kriminalitet er ikke ny, men den har blitt mer ekstrem de siste årene. *Barneran* er et ord som plutselig har dukket opp i det norske språket, ofte i sammenheng med ord som taggere, gjengmedlemmer og mobiltelefon. Dette sier mye om de fiendebildene vi nå serveres. Kjenner du noen med mørk hud, som eier både sprittusjer og mobiltelefon er det stor sannsynlighet for at han vil rane nabobarna. Helst på skolen mens han banker opp en lærer.

Autoritetene i Norge fremmer holdninger som ligner synet på unge i for eksempel Latin-Amerikas storbyer. Der er alle fattige barn sett på som potensielle forbrytere. Siden sekstitallet har temaene for de Panamerikanske barnekongressene hatt titler som *Den antisosiale oppførselen til de mindreårige i Amerika*. På den første latinamerikanske politikongressen i 1979 forklarte det colombianske politiet at «den stadige økningen av befolkningen under 18 år tilsier en større andel potensielle forbrytere». Alderdommen er en fallitt og barndommen en fare... Skal vi tro fremtredende mediepersonligheter er det kun middelaldrende hvite menn som ikke utgjør noen trussel eller omkostning for samfunnet.

Ikke farlig bare stort og svart

Fremskrittspartiet ønsker at folks eneste rettighet skal være eiendomsretten. Mennesker fra land utenfor Europa inkluderes ikke i denne retten, de har ikke engang rett til et land å bo i. Markedsliberalismen knuser all solidaritet ved å få folk til å klamre seg til sin sårt tilkjempa eiendomsrett. Gjennom frykten lulles vi inn i grunnløs panikk for å miste det lille vi eier. Panikk for å miste bilen, huset og tingene. Panikk for å mislykkes, panikk for å ikke bli noe. Denne panikken gjør at folk klamrer seg til systemet selv om det er systemet som er den virkelige trusselen: Høyere boligpriser, økte strømregninger og arbeidsledighet.

> *«Fremskrittspartiet ønsker at folks eneste rettighet skal være eiendomsretten. Mennesker fra land utenfor Europa inkluderes ikke i denne retten, de har ikke engang rett til et land å bo i.»*

I denne panikken oppstår drosjesjåførenes krav om videoovervåkning. I denne angsten skapes barneranoverskriftene. I angsten oppdras barn som ikke lenger får leke i nabolaget sent på kvelden. Som lærer at gata er farlig, for der er det mennesker man ikke kjenner, der foregår alskens rariteter — selve livet.

Jeg tror høstens valgkamp blir en av de verste vi kan huske. Selv om kommunestyrene ikke legger linjer for innvandringen, vil nok valgkampen preges av hårreisende og populistiske utspill om innvandring og vold. Vi er nødt til å slå oss gjennom angstnevrosene og forsøke å nå fram til folks fornuft. Det nytter ikke å spille på følelser, da taper vi alltid kampen mot Akersgata og Fremskrittspartiet.

Det holder ikke lenger med eggkasting på et par valgmøter. Vi er nødt til å legge en vanntett og seriøs strategi som viser at Hagens linje er den virkelige trusselen mot folk flest.

LA CONSULTA - ET FOLKEMØTE

Det er nå fire år siden San Andres-avtalen ble undertegnet av representanter fra EZLN og regjeringen. Men det er også fire år uten resultater. Den mexicanske regjeringen nektet gjentatte ganger i ettertid å følge opp sin del av avtalen. Som reaksjon besluttet zapatistene å organisere et internasjonalt folkemøte og en avstemning. Uten innblanding av regjering eller parlamentarikere.

La Consulta ble gjennomført den 21. mars. En av målsettingene var å bringe informasjon om konflikten i Chiapas til folk over hele Mexico. Folk som til daglig er avskåret fra all annen informasjon enn den statlige. Det var viktig å vise at det dreier seg om en konflikt som ikke er enestående i Chiapas, men som utspiller seg i de fleste delstater i Mexico. I en frase snakkes det om Mexicos 90 millioner fattige. I et land med 98 millioner innbyggere. For de fleste er valget mellom å kjøpe en kilo bønner eller en vettug avis til samme pris, ikke vanskelig. Mat først.

1,5 MILLIONER FRIVILLIGE

5000 zapatister, jevnt fordelt på kvinner og menn, dro i dagene før Consultaen ut for å dekke flest mulige områder i landet. To i hver landsby eller område.

Med dem var delegasjoner fra forskjellige mennesketettighetsorganisasjoner, fagforeninger og solidaritetsorganisasjoner. Deres oppgave var å hindre attentater eller overgrep fra de statlige eller paramilitære gruppene. Alt foregikk rolig. 15 000 brigadeenheter fra forskjellige organisasjoner var utstasjonert med valgboder, stands etc. over hele landet.1,5 millioner frivilige deltok i organiseringen og gjennomføringen. I alt var det 2,7 millioner mennesker som deltok i avstemningen. Et resultat som anses som veldig bra. All mobilisering og økonomi var basert på frivilig innsats. Kun et fåtall av Mexicos aviser var villige til å dekke hendelsen. Til sammenligning iverksatte PRD en lignende undersøkelse for en tid tilbake. Dette er et parti som brøyt ut av PRI og som nå anses som et venstreparti. PRD sitter på et betydelig partiapparat og en solid økonomi. De har gode kontakter med en rekke mediainstitusjoner. I deres undersøkelse om en ny pengereform, deltok i underkant av 3 millioner mennesker.

AVSTEMNINGEN

La Consulta-avstemningen innholdt fire spørsmål som skulle besvares. Det første omhandlet urbefolkningens deltagelse i det nasjonale prosjekt. Det andre, om oppfyllelse av San Andres-avtalen, og om COCOPAs forslag senere skulle legges frem som institusjonelle lovendringsforslag. Deretter spørsmålet om hærens tilbaketrekkelse fra konfliktsonene. Det siste vedrørte temaet selvorganisering for folk, og om regjeringen skulle respektere disse organisasjonene og lovene som er satt til å beskytte folk mot overgrep. I de utenlandske avstemningene var det tilføyd et spørsmål som gikk ut på om mexicanere som har emigrert av økonomiske eller andre årsaker skal ha stemmerett.

Som det går frem av spørsmålene, er de alle svært ledende. Men det har også vært hensikten. Resultatet ble som følger: 95% svarte at de var for. 2% var mot, og 3% svarte unnvikende eller at de ikke visste.

REPRESJON

I tiden før og under Consultaen ble det militære og polisiære jerngrepet strammet ytterligere. Ekspansjonen av militære enheter øker hver dag. De fleste landsbyene som støtter opp om zapatistene, og derfor selv er zapatister, har per dags dato en militærbase i umiddelbar nærhet. I delstaten Oaxaca, hvor utbyttingen og represjonen er veldig sterk, var det spesielt ett område som ikke kunne gjennomføre avstemningen i frykt for represalier fra myndigheter, paramilitære og PRIstaer. Området heter Loxicha og har mange politiske fanger. Fangene er fattige campesinos som prøver å opprette autonomi i landsbyene. Familiene til fangene kan sees på torget i Oaxaca City hver dag. Her har de tatt en stor del av torget hvor de har hengt opp bilder av familiemedlemmene og deler ut informasjon.

GRINGOS

I byene vrimlet det av sivile politimenn i den angitte tidsperioden. Også utlendinger som

Fortsetter neste side

Foto: Antifascistisk Aksjon

befinner seg i Chiapas av ymse årsaker fikk merke den økende tilstedeværelsen av politi og immigrasjonsmyndigheter. Samme dag La Consulta fant sted, ble det arrestert fire personer på Zocaloen i San Cristobal, for angivelig å ha ropt slagord under et folkemøte på plassen foran katedralen. To var mexicanere og to var utlendinger. Da folkemassen bevitnet dette, ble det tatt initiativ til en spontan demonstrasjon med 150-200 deltagere ned til arresten hvor de fire ble holdt. To dager etter ble ytterligere 6-7 personer utvist for å ha deltatt i opptoget. De fleste av disse hevder selv de bare ble med av nysgjerrighet...

I ETTERTID

For den ikke-parlamentariske delen av det politiske landskapet i Mexico blir avstemningen oppsummert som en seier. Over hele landet ble det holdt møter, foredrag og diskusjoner vedrørende det sivile samfunn og autonomi. Zapatistene har klart å utvide bildet av konflikten, ikke bare til å gjelde i Chiapas, men over hele landet. De har også klart å synliggjøre sin egen kamp for folk som ikke har tilgang på informasjon. Utenom den statlige, som har gjort sitt for å sverte eller usynliggjøre initiativet. Regjeringen sender for tiden ut signaler om at La Consulta ikke vedrører dem, og at de derfor ikke behøver å forholde seg til den. Ikke mange lar seg overraske over dette utspillet. Myndighetene i Mexico viser seg som det de er. Statsapparatet har overlatt all produksjon og fordeling av goder til det nye økonomiske systemet. Neoliberalismen sørger for at de fattige blir fattigere. Med militærets og politiets hjelp er målsettingen at slik skal det fortsette. Håpet og styrken for mange av Mexicos undertrykte er å styrke de utenomparlamentariske organisasjonene. Den store oppslutningen rundt La Consulta viser nettopp dette. ●

DEN NYE UTLENDINGSLOVEN:

Nye angrep mo

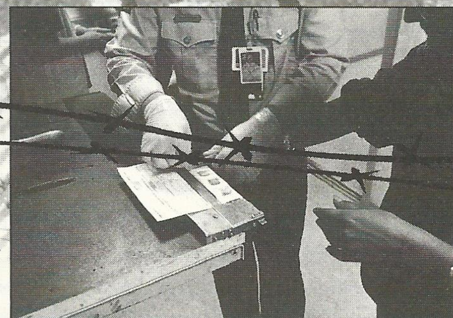
4. mars blei den nye utlendingsloven vedtatt i Stortinget. Det er desverre ingenting i loven som gir forhåpninger om at flyktninger og asylsøkere som kommer til Norge, kan gå tryggere tider i møte.

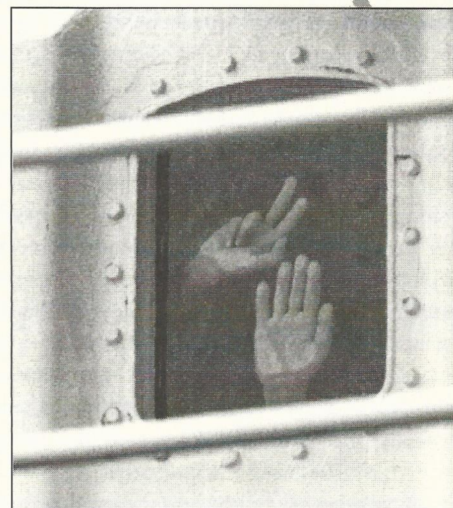
En av de store endringene i den nye utlendingsloven er at det nå skal oppnevnes en egen nemnd som skal være ankeinstans i alle saker som faller inn under utlendingsloven. Tidligere var det Justisdepartementet som også behandlet anker.

Utlendingsnemnda skal ledes av en direktør som blir tilsatt på åremål av kongen i statsråd. Hver nemnd skal bestå av en leder og fire nemndsmedlemmer. Det kreves at direktøren og nemndslederene skal oppfylle kravene til å være dommer. Nemndsmedlemmene skal velges etter forslag fra henholdsvis Justis- og Utenriksdepartementet, JussBuss, Advokatforeninga og fra humanitære organisasjoner som jobber med asyl- og flyktningepolitikk.

t mennesker på flukt!

Utlendinger pålegges en plikt til å avklare egen identitet, sjøl om det innebærer at de må ta direkte kontakt med de myndighetene asylsøkeren flykter fra.

Nemndene skal møtes for å behandle saker 5 ganger i året.

Det er lite sannsynlig at Utlendingsnemnda vil gi flyktninger og asylsøkere bedre rettssikkerhet. Det er det samme råtne regelverket som skal følges, og avgjørelsene vil bli tatt på bakgrunn av sekretariatets saksbehandling. Nemndsmøtene skal foregå for lukkede dører, og alle nemndsmedlemmene har taushetsplikt. Det kan virke positivt at også humanitære organisasjoner skal kunne være med å velge ut hvem som skal sitte i nemnda. Den praktiske betydningen blir imidlertid liten da nemndsmedlemmer utnevnt av departementet uansett vil være i flertall.

Det er derfor lite trolig at nemndsordninga vil gjøre det lettere for dem som prøver å søke tilflukt i Norge. Mest sannsynlig vil det føre til at ansvarsforholda forvitrer, og at de ansvarlige slipper å stå til ansvar for den statlige rasismen.

FRITT FRAM FOR BRUK AV TVANGSMIDLER

Den nye utlendingsloven åpner for at politiet skal kunne arrestere asylsøkere før de får svar på søknaden sin. Det kan gjøres på bakgrunn av generelle erfaringer med asylsøkere fra det landet vedkommende kommer fra. Det står i loven at «Det er ikke et vilkår for å kunne bruke tvangsmidler at den enkelte utlending er mistenkt for å ville forsøke å unnslippe en utvisning. Internering kan gjøres av politiet før et endelig vedtak om utvisning er gjort.» Dette er reinspikka rasisme hvor asylsøkere kan arresteres på bakgrunn av myndighetens fordommer mot enkeltgrupper, og uten at personen det gjelder har gjort noe straffbart.

RANSAKING AV HUS OG HJEM

Det åpnes også for at politiet fritt kan foreta husransakelser hos asylsøkere som myndighetene tviler på har oppgitt riktig identitet. Det betyr at politiet med loven i hånd kan drive regelrett trakassering av flyktninger og asylsøkere etter eget forgodtbefinnende.

Det står også i loven at utlendinger pålegges en plikt til å avklare egen identitet, sjøl om det innebærer at de må ta direkte kontakt med de myndighetene asylsøkeren flykter fra. Dette er med på å undergrave hele vitsen med å flykte. Hva i hule heiteste er poenget med å flykte til et annet land hvis du til sjuende og sist må stå ansikt til ansikt med dem du flykter fra?

48-TIMERS REGELEN FORSVINNER

Tidligere hadde asylsøkeren krav på 48 timers varsel fra endelig avslag på asylsøknaden og til utkastelse kunne iverksettes. Det er det nå slutt på. Det betyr at den det gjelder blir frarøvet muligheten til å vurdere å klage på vedtaket sammen med sin advokat. I framtida vil asylsøkere kunne oppleve at de får forkynt vedtaket ved at purken står på døra og gir personen beskjed om å pakke kofferten. Dette vil gjøre det lettere for myndighetene å iverksette utkastelser uten å måtte forholde seg til protester fra advokater og oss som gjør vårt beste for å slåss mot den umenneskelige flyktningepolitikken.

FAMILIEGJENFORENING OG ARBEIDSTILLATELSE

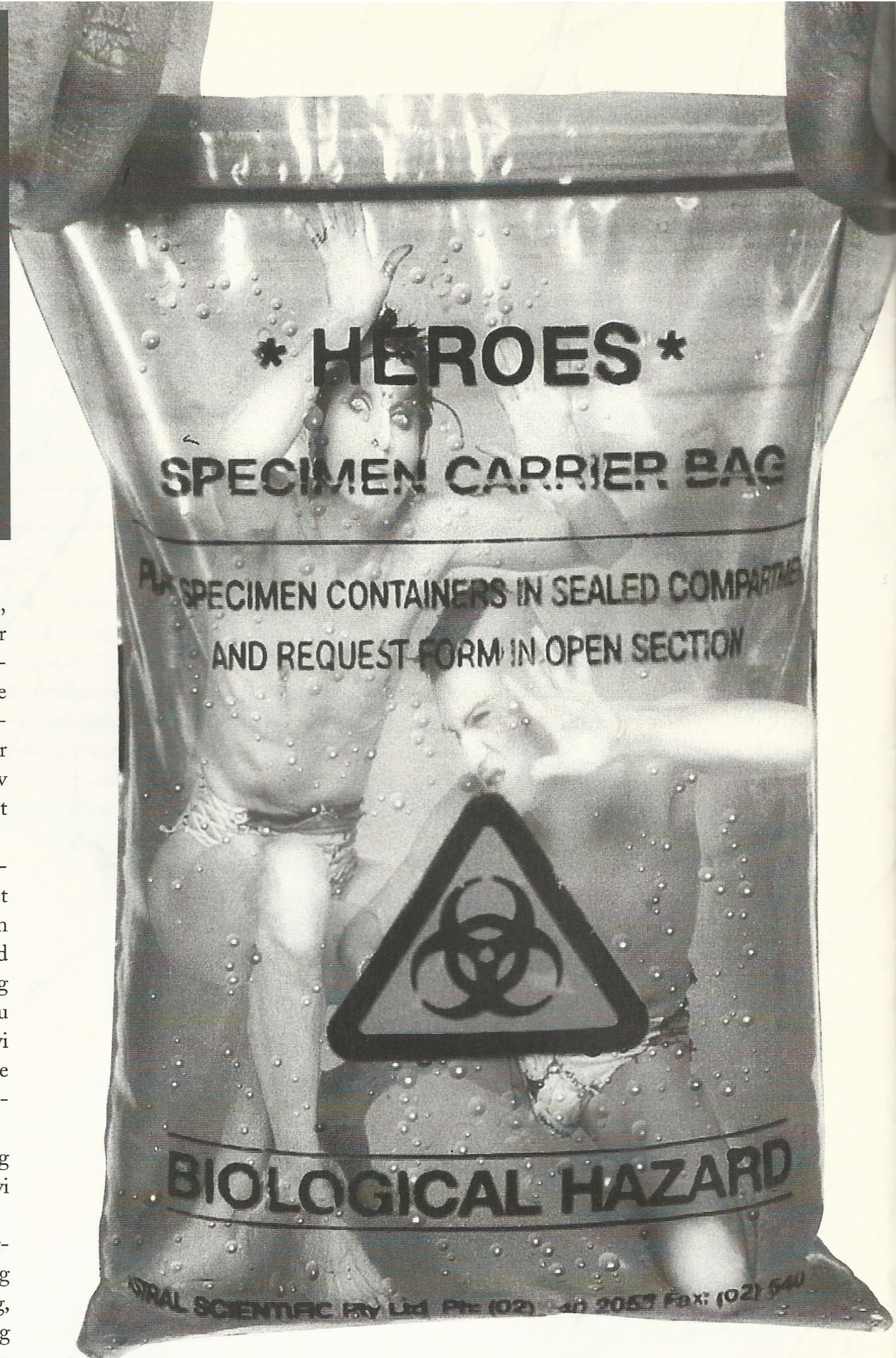
For å «pynte på» loven er det nå mulig å få arbeidstillatelse etter kortere tid enn før. Det skal også lempes noe på vilkårene for å få familiegjenforening. Det er og blir likevel småplukk i forhold til helheten som representerer nok et angrep fra norske myndigheter på de som flykter fra krig og forfølgelse.

MYNDIGHETENE MÅ FÅ SVAR PÅ TILTALE

Det har alt for lenge vært sånn at flyktningepolitikken er noe som vi arbeider med når det ikke skjer andre ting. Ofte har det begrensa seg til å ha en demonstrasjon når purken har vært og henta folk som skal kastes ut av landet. Et resultat av dette er også at det er få av oss som har inngående kunnskap om norsk flyktningepolitikk og hvordan vi best kan slåss imot den.

Den statlige rasismen er den som står sterkest og som det er viktigst å bekjempe. Skal vi klare det, er vi nødt til å jobbe med det på permanent basis og ikke bare når nazista holder seg i ro. Det er grunnlag for svært breie allianser i kampen mot den statlige rasismen. De store protestene i forbindelse med Ali-saka i fjor vår er et bevis for det. Det er derfor på tide å få arbeidet mot den norske asyl- og flyktningepolitikken inn i faste former. Det er tøft å slåss når fienden sitter i regjering og departementer. Den norske staten har kommet med nye angrep. Nå må vi gi dem svar på tiltale!

Vi hadde i lang tid gått og gleda oss til Heroes-party, og det ble enda morsommere enn vi hadde håpa på. Så allerede dagen etter at partyet var over, begynte vi å glede oss til neste gang. Vi tenkte vi skulle korte ned ventetida med en prat med heltene bak Heroes. To AFA-folk møtte Reidar og Edvard på Blitz uka etter den morsomste lørdagen på lang tid.

Heroes blir arrangert med jevne mellomrom, og finner sted på forskjellige steder hver gang. Første gang var det SLM (Scandinavian Leather Men) som fikk æren av å stille lokalene sine til diposisjon, denne gangen var det Blitz. Konseptet til Heroes ble unnfanget på et nachspiel, der Reidar og Edvard snakka om at de savna et alternativ til Oslos tradisjonelle homoscene. De fant ut at det bare var en ting å gjøre - starte noe selv.

Edvard forteller at Heroes-konseptet også inneholder en kritikk av homomiljøet. - At homomiljøet er åpent; nei. At det er frisinnet; nei. At det er uten fordommer; nei. Det er bullshit! Det er én ting med homsemiljøet at det liksom skal være så innovativt og fordomsfritt, men faen så mye rasisme og sexisme du har der. Heroes starta som en homoklubb, men vi skjønte fort at vi måtte kutte ut å samle en gruppe mennesker hvor seksuell preferanse er eneste fellesnevner. For vi har ikke noe mer til felles.

Reidar og Edvard diskuterer litt seg imellom: - Jeg tror egentlig at det som binder oss sammen ikke er at vi er sopere, men musikksmak og syn på livet, liksom.

- Man må stille seg selv spørsmålet, jeg gjør ihvertfall det når jeg går ut på homsesteder, hvorfor er jeg her, hva er liksom greia med å være her, her sitter jeg, jeg var på London i går f.eks. Man bare sitter der, og det er kun en ting man er ute etter, og det er å sjekke opp noen, det er alle andre der ute etter også.

- Men det er fair.

- Jo, jo, men man går dit uansett, man går dit automatisk, fordi det er et homsested.

Reidar mener at det ikke gjør deg mer interessant hvilke kjønn du tenner på: - Du blir et mer interessant menneske den dagen du setter deg ned og sier det er visse ting jeg ikke finner meg i. Og det er undertrykking av andre mennesker og det er hvordan staten holder på å undertrykke andre mennesker. Det er først når du tar sånne valg, da er det interessant. Da har du faktisk gjort deg opp en mening. Felles kamp blant sopere blir vanskelig.

Han begrunner det med at det f.eks. er folk innenfor homsemiljøet som mener at Heroes ikke er noe bra for homosaken.

E: Vi kan trekke inn den filmen jeg var med i (Jeg elsker hvem jeg vil, red.), no offense til han fyren som lagde filmen, han er en dyktig fyr, han har gjort en bra jobb, men for å si det sånn; å ta meg med som et intervjuobjekt var det lengste han kunne strekke seg, det mest ekstreme han kunne tenke seg. Hvorfor dro han ikke f.eks. inn Genitalia, Genitalia er jo i hvert fall interessant i den sammenhengen, de er jo ihvertfall en kultur, en subkultur i homokulturen.

Edvard mener det også er gjeldende for transer, at de sjelden blir inkludert eller f.eks. tatt med i programmer i NRK, med det de representerer som del av homoscena. Han mener det går på mentaliteten «men tenk hvis alle tror vi er sånn.»

R: Det du kan si om transer er at er det noen som virkelig har slåss og lidd for den aksepten man har fått i dag, så er det transer. De var de første som levde ut alt de har inni seg uten å tenke på konsekvensene av det.

Cry Baby

E&R mener homsekamp er viktig, og at det også er en viktig del av Heroes, men de vil ikke promotere Heroes som at det skal være det samme som å tenke homsekamp. Samtidig har Heroes visse grunnpilarer. De forteller at de har en liste med «regler» (se boks) som det er meninga skal bli delt ut på partyene, men som de dessverre ikke fikk kopiert opp denne gangen.

R: Nå er det mange flere unge folk som identifiserer seg som bifile, hva nå det måtte være. Det òg i seg selv er et skjellsord i visse miljøer. «Å, du er bifil, det tror jeg ikke noe på,» sånn har jeg vært også. Det er homser

HEROES

som sier vi er nødt til å være på Castro for der er det sopere, og vi kan ikke være sopere på Baronen og Baronessen, det kan du faktisk, hvem er det som har sagt at du ikke kan det? Du blir så jævlig sånn derre Cry Baby greie på at det er synd på oss. Hvis det er så jævlig synd på deg, så kan du ikke sette deg ned og vente på at folk skal gjøre kampen for deg, du må ut å gjøre den sjøl. Og hvis folk synes det er forjævlig så OK, du kan ikke forvente å bli akseptert av alle hele tiden.

Edvard nevner statistikken fra Helseutvalget, som tok for seg depresjoner og og selvmord blant homofil ungdom, og som viser at det faktisk ikke har blitt lettere å være ung og homo. Men han påpeker samtidig at en del faktisk har endret seg. - Derfor er det lett at det er forandringene man har oppnådd man husker på. Alle ting er faktisk ikke bedre selv om vi har Castro og selv om vi har partnerskapsloven. Vi har de fine tingene vi har kjempet for hele tiden, og da er det veldig lett at homomiljøet i f.eks. Oslo setter seg ned og godtar det sånn som det er. Vi har det fint nå, vi får jo lov til å være i fred på London Pub og vi blir ikke banket opp utenfor...

RULES OF CONDUCT FOR STRAIGHT PEOPLE:

1. Keep your display of affection (kissing, handholding, embracing) to a minimum. Your sexuality is unwanted and offensive to many here.
2. If you must slow dance, be as inconspicuous as possible.
3. Do not gawk or stare at lesbians or gay men, especially bull dykes or drag queens. We are not your entertainment.
4. If you cannot comfortably deal with someone of the same sex making a pass at you, get out.
5. Do not flaunt your heterosexuality. Be discreet. Risk being mistaken for a lezzie or a homo.
6. If you feel these rules are unfair, go fight homophobia in straight clubs, or:
7. Go Fuck Yourself.

Revolution Couture

Partyet på Blitz var delt i flere avdelinger. I Hall of Heroes gikk det i techno natta lang, mens det i Betty Ford´s Heroine Lounge var flere happenings som Spoken Word og Revolution Couture Fashion Show. På moteshowet ble det vist fete hettegensere med politiske motiver fra Propaganda i Køben, som etterpå ble solgt i Infoshopen. Vi lurer selvfølgelig veldig på hvordan de fikk ideen til å ha moteshow på Blitz.

- Vi satt her på mandag og prata med en i Infoshopen, og kikker i et blad og ser de genserne, og så er det noen som sier at det hadde vært fett med et moteshow, og da er det bare til å si; Ja det gjør vi! Så var det igang...

R: Moteshowet var jo bare helt fantastisk, det er noe med det å tenke kreativt og nytt. Det var det som var med hele Loungen, mye av de folka som gikk dit ville aldri ha gått til en vanlig klubb for å høre den musikken vi hørte, og se spoken word eller et moteshow i den sammenhengen der, men de gjorde det fordi de var her, og de var der akkurat på det tidspunktet. Sånn kan man få gitt informasjon til folk uten at de egentlig får satt seg ned og tenkt at [latter] det er jo sånn propagandataktikk det, herregud... Etterhvert skal vi bare ha sånne store taler hvor vi står på toppen ...hahahhhah...

Reidar forteller om hvordan moteshowet i utgangspunktet var en flipp. - Det går litt på den greia at det aldri har vært et moteshow på Blitz, så da går det på at man ler litt av seg sjøl òg, at man gjør det litt ironisk, og hvis man oppnår noe positivt med å være ironisk med seg sjøl, er det det mest geniale.

En av grunnene til at Heroes blir delt opp i forskjellig avdelinger er å prøve å nå bredt ut til forskjellige folk. Edvard og Reidar forklarer: - Vi vil prøve å samle ulike mennesker, få de til å passe sammen på et annet plan enn det de gjør i dag. Hvis vi hadde promotert Heroes sånn vi gjorde forrige gang, med kun alternativ rock og pønk, så hadde ikke så mange forskjellige mennesker kommet.

Vi kommer også neste gang til å kjøre på de kjente DJ-navna, men samtidig gi folk noe annet, for vi er ikke noen technoklubb. Du er ikke på en klubb som er blitt skrevet om i The Face, du er ikke på en klubb der du står to timer i kø for å se om du er kul nok, her. Kommer du, så kommer du rett inn. Du trenger ikke stå i kø og bevise at du er kul nok. Der er vi inne på den greia med Attitude Free Zone, du får ikke komme hit og bevise din kulhet ved å være bitchy.

- Vi vil ikke ha sånne mennesker som kommer inn på gjesteliste og løper rundt og spør: Du hvor mye koster det egentlig å komme inn... Sånne mennesker, fuck off!

Glamour & silketøy

Det har aldri vært intensjonen å tjene penger på Heroes, og hvis det går i overskudd så går det med til neste arrangement. Reidar tror det blir lettere å spørre folk om de kan bidra med ting neste gang. Det går på alt fra kunst til info.

E: Det samme med spoken word, om du ikke har muligheten til å stå på en scene med en mikk foran deg, har du kanskje muligheten til å uttrykke deg i tekst eller bilder og få det opp på en eller annen måte. Det er litt sånn med politisk manifest, det, vi har valgt å ikke ha noe politisk manifest fordi vi synes det er greit å la andre mennesker bidra med det de måtte ha på hjertet av ting.

R: Det er det viktigste. Men at det kan utvikle seg er helt klart. Neste Herоesparty blir 18. juni i Brenneriveien 9b, vegg i vegg med Blå. Det blir en del av homodagene, under den greia. Mainhall blir techno, men så kommer vi til å ha Bunkersen i tillegg, så da kommer vi til å ha det samme der som her, med spoken word, performance...

E: Og propaganda pakket inn i glamour og silketøy...

Vi var mange som ble imponert over den fete dekoren, særlig fornøyd var mange av oss med alle de feministprega tegningene og slagordene..

E: Ja, for å få et lite sitat med til slutt: In every bad boy there's a bad girl.

R: Vi har en sånn greie. [latter]

E: Vi vil jo egentlig være slemme jenter...

Foto: Lars Thorsen

Revolution Couture viser moter på Blitz.

Fritt Kurdistan!

Statsminister Bombevik var raskt ute med å uttrykke sin forståelse for Tyrkias kidnapping av PKK-lederen Abdullah Öcalan! Antagelig som den eneste i verden utenfor det tyrkiske propagandaapparatet er Bondesnik helt overbevist om at Öcalan vil få en rettferdig dom!!

Foto: Anders Aabel

Norge svikter såvisst aldri sine egne økonomiske interesser: Tyrkia er NATO-alliert og strategisk ørnerede mot Midtøsten, en viktig kunde til den norske våpenindustrien og brutal beskytter av den kommende Statoil-oljeledningen fra Aserbajdsjan gjennom okkupert Kurdistan. Heldigvis har PKK sagt at oljeledningen kommer til å bli et naturlig strategisk mål, så kanskje Norge kan få føle hva fortsatt støtte til Tyrkias undertrykkelsesregime vil koste.

Det er mange statsløse mennesker som blir grovt undertrykt i vår blodige og urettferdige verden, men kurderne er den desidert største folkegruppen, med 25-30 millioner mennesker underlagt fire brutale regimer: Tyrkia, Irak, Iran og Syria, og dessuten bor mange i tidligere sovjetiske republikker som Georgia, Armenia, og ikke minst, et par millioner i eksil i Europa. Innenfor Tyrkias grenser utgjør kurderne oppimot en fjerdedel av befolkningen, med et kurdisk kjerneområde i øst (Nord-Kurdistan).

> *«Det er bare én vei videre for et fritt Kurdistan, og det er væpnet kamp og internasjonal boikott.»*

Kritikere av den kurdiske frigjøringskampen, langt inn på den norske venstresiden og den tradisjonelle solidaritetsbevegelsen, anfører ofte at PKK er en nasjonalistisk, stalinistisk macho-terroristgruppe, like ille som den staten de forsøker å frigjøre seg fra. Dette er en forholdsvis fordummende analyse, sterkt påvirket av tyrkisk propaganda og på god avstand fra både sannheten og forståelse for de forhold den væpnede kampen for kurdisk frihet foregår under. Det er ikke til å komme utenom at PKK og frigjøringshæren ARGK er selve drivkraften for kurdisk frihetskamp, og at selv om de klart innehar både nasjonalmytologiske trekk og stalinistiske tendenser, har PKK også lenge blitt utsatt for den positive dynamikken som utvikler seg i enhver frihetskamp: Frihetskjempere kan ikke i lengden godta noen som helst undertrykking, hverken utenfra eller fra egen ledelse!

Kvinnekamp

Som en del av frigjøringsdynamikken i PKK har kravet om kvinners frigjøring både innenfor det kurdiske samfunnet og innenfor selve frigjøringsbevegelsen vokst seg svært sterkt. Det kurdiske samfunn under fremmed makt har vært dominert av patriarkalske og føydale strukturer hvor kvinner har vært helt uten innflytelse. For å sikre at kvinnene oppnådde full anerkjennelse som en del av den kurdiske frigjøringskampen, ble det dannet en egen kvinnefrigjøringsgruppe innenfor PKK og organisert en egen kvinnehær. Kvinnekampen i Kurdistan oppstod altså som en del av den generelle frigjøringen, men organiseres nå gjennom en egen kurdisk kvinnefrigjøringsbevegelse (YAJK). De driver sivilt politisk undergrunnsarbeide blant den kurdiske befolkningen for å påvirke kvinners situasjon, samtidig som de rekrutterer kvinner til den særskilte kvinnehæren. Kvinner var med i geriljakampen også før den egne kvinnehæren ble etablert, men

kvinnelig befal var sjeldent, og de som klarte å bli ledere følte likevel at de ikke nøt den nødvendige respekt og tiltro verken hos mannlige eller kvinnelige geriljasoldater. Samtidig gjorde de tyrkiske overgrepene at flere og flere kvinner sluttet seg til PKK og den væpnede kampen. Den rene kvinnehæren utgjør nå over 2000 væpnede kvinner. I tillegg til dette er det mange kvinner som fortsatt kjemper i blandede hæravdelinger, og kvinner som har oppnådd offisersgrad og kommando over mannlige soldater. Kvinnehæren er rangert helt på linje med resten av geriljaen, noe som har ført til at kvinnene har kommet nærmere likestilling i bevegelsen og har sikret seg militær utdanning gjennom den separate kvinnehæren. Ikke minst har de fått en klarere posisjon innad i PKK og i de sivile kurdiske samfunnene.

Kvinnefrigjøring er altså ikke en restkategori som kan «vente» til etter den nasjonale frigjøringen. Dynamikken i hele frihetstanken har gjort kvinnefrigjøringen til en selvsagt og nødvendig kampsak, selv om kanskje heller ikke alle menn i den kurdiske frigjøringen ønsker å forstå dette. I alle undertrykkende samfunn er det kvinnene som må ta de tyngste belastningene ved å holde samfunnet sammen til tross for vold og forfølgelse, og derfor er også de kurdiske kvinnene de første til å se den historiske sjansen til frigjøring etter tusenvis av års slaveri. De har nå fått en så solid basis i sin frigjøringsorganisasjon at de ikke lenger bare kan plasseres til sanitets- og kjøkkentjeneste. Det er lettere å komme til orde i et tradisjonelt patriarkat når kvinnehæren for eksempel har ansvaret for antiluftsskytset og stiller med egne kampenheter. Dette har igjen hatt viktig påvirkning tilbake på den kurdiske nasjonen, selv om det selvfølgelig ikke er noen grunn til å late som kvinnekampen er vunnet der — like lite som den er det her i Norge.

KVINNER I FENGSEL

På grunn av unntakslovene de kurdiske områdene styres under, havner tusenvis av kurdere i fengsel og interneres uten lov og dom. Mange av disse er kvinner, og de utsettes for særlig mange overgrep i de tyrkiske fengslene. Tortur er dagligdags for alle kurdiske fanger, men kvinner utsettes for en særlig knusende tortur gjennom systematiske seksuelle overgrep. I alle kriger blir gjerne kvinner regnet som et krigsbytte som fritt kan utnyttes, men i slike rasistiske kriger som den Tyrkia fører mot kurderne, får voldtekt og seksuell trakassering en særlig plass i strategien for den rasistiske, etniske rensingen. Kvinner blir systematisk voldtatt for å knekke dem, isolere dem og ødelegge dem som kommende partnere og mødre. “Etnisk rensing” som den mest kyniske krigsstrategi, er på fremmarsj over hele verden — en særlig grotesk form for krigsforbrytelse som kvinner lider mest systematisk under.

> ***«Kvinnefrigjøring er ikke en restkategori som kan 'vente' til etter den nasjonale frigjøringen. Dynamikken i hele frihetstanken har gjort kvinnefrigjøringen til en selvsagt og nødvendig kampsak.»***

Tyrkiske fengsler har adoptert en god del av metodene fra nazistenes konsentrasjonsleirer med bruk av rasistiske «overfangere» av tyrkisk opprinnelse – capoer het det hos nazistene – til å undertrykke og trakassere sine «med»-fanger. Tyrkiske voldsmenn gjør gladelig de verste overgrepene mot kurdiske kvinner. I tillegg er de kurdiske fangene underlagt administrasjon både fra Justisvesenet og Forsvaret, slik at de ofte utsettes for dobbelt sett av overgrep, både fra soldater, politi og fangevoktere. Men frigjøringskampen føres likevel med stor styrke også innad i fengslene. De siste årene har det vært nesten sammenhengende aksjoner og sultestreiker blant de kurdiske fangene. Mange kvinner har vært drivkraft i disse aksjonene, både ut fra sin høye politiske bevissthet, men også de særlig vanskelige forholdene de interneres under.

DET HISTORISKE ANSVAR

Stormaktene i Europa har et drepende historisk ansvar for det kurdiske folks skjebne. Det var seierherrene fra den første verdenskrig, med England og Frankrike i spissen, som delte opp det falne ottomanske riket og resten av Midtøsten etter sine økonomiske interesser. Særlig ble grensene trukket etter Vestens oljeinteresser og strategiske formål gjennom den såkaldte Lausanne-traktaten i 1923. Disse tilfeldig trukne, vestlige grensene er fortsatt opphavet til mange av dagens konflikter i Midtøsten, for eksempel oljeressurskonstruksjonen Kuwait som ble skilt ut av Irak. Kurderne ble lovet frihet da Det ottomanske riket falt under første verdenskrigs omveltninger. Tyrkia skrev til og med under en avtale om et eget Kurdistan, den såkalte Sèvres-avtalen i 1920, men denne avtalen fikk ingen virkning da de vestlige seierherrene bare var opptatt av å grafse til seg sine egne interesser. Lausanne-avtalen fra 1923 erstattet Sèvres-avtalen, og her ble Kurdistan delt mellom Tyrkia, Irak, Iran og Syria.

KEMALISMEN

I forbindelse med grunnleggelsen av den moderne tyrkiske republikken i 1923 ble det dyrket frem en nasjonalistisk statsideologi som gjerne blir kalt kemalisme, etter landsfaderen Mustafa «Atatürk» Kemal. Atatürk ønsket å danne en enhetlig, «moderne» stat etter forbilde av europeiske nasjoner. Restene av Det ottomanske riket bestod av en rekke etniske og religiøse befolkningsgrupper, men Atatürk hadde lært av europeiske staters undertrykking av minoriteter og tvang derfor

- Boikott Tyrkia!

igjennom etnisk ensretting, der kun tyrkisk identitet, språk og kultur var lovlig. Han bygde den nye staten på et sekulært grunnlag med streng adskillelse mellom religion og statsmakt, det hele styrt av en sentralisert, byråkratisk stat. Innebygd i statskonstruksjonen var også en rasistisk undertrykking av kurderne, slik at Tyrkia fra første dag var en apartheid-stat.

I denne apartheidstaten er kurderne ikke-eksisterende som folk, de står bare for alt som ikke er tyrkisk, og må undertrykkes og påtvinges kontroll. Atatürk bygde opp en sterk militær makt for å sikre sin nasjonalstat, og siden den gang har militæret først og fremst blitt brukt mot kurdere og andre «fiender av Tyrkia», som venstresiden og islamister. Hver gang den kemalistiske staten har følt sine interesser truet, har militæret enkelt og brutalt tatt makten ved kupp, slik det skjedde i 1960, 1971 og 1980. Med Tyrkias inntreden i NATO har Atatürks tyrkiske nasjonalisme indirekte fått hele det imperialistiske Vestens militære støtte til fortsatt undertrykking av kurderne.

Apartheid-lover

Det tyrkiske lovverket er fullt av sanksjoner mot det de kaller «separatisme», og har en egen «antiterror»-lov mot kurdisk aktivisme, som blant annet beskriver denslags aktivitet i §8: «Enhver form for skreven og muntlig propaganda, herunder forsamlinger, demonstrasjoner eller protestmarsjer, som har til formål å ødelegge den tyrkiske republikks territorielle og nasjonale integritet er forbudt. Enhver krenkelse av dette vil resultere fengsel i 2-5 år og bøter på 50-100 millioner tyrkiske lira [2000-4000 kr].» Tyrkia er til tross for alle sine unntakslover medlem av FN, Europarådet, OSSE og underskriver av FNs menneskerettighetserklæring. Den kurdiske parlamentarikeren Leyla Zana og fem av hennes kolleger fikk i 1994 opptil 15 års fengsel for «separatisme» etter å ha forsøkt å forbedre kurdernes situasjon gjennom sitt arbeide i det tyrkiske parlamentet. Da Tyrkia i 1996 skulle bli en del av EUs tollunion, ble det satt som betingelse at antiterrorlovens §8 ble fjernet. Statsministeren sa at dette ville bli innfridd, men den militære ledelsen i landet nektet dette. Visekommandanten for landets væpnede styrker sa helt utvetydig «at hæren ikke behøver å være bundet på hender

Abdullah Öcalan blir bortført og tatt til fange av tyrkiske terror-styrker.

og føtter av demokrati og menneskerettigheter». Hæren viste atter igjen hvem som bestemmer i Tyrkia, og terrorlovene fikk kun en kosmetisk finpuss for å glede EU.

Kurdisk motstand

Kurderne har desperat forsøkt å slå tilbake den tyrkiske statsterrorismen og nasjonalismen helt fra 1923, men har hver gang blitt slått ned av den vestlig støttede republikken Tyrkia (Raufoss Ammunisjonsfabrikk leverte kuler til dette slaktet, se egen artikkel om norske imperialister). Det nåværende kurdiske opprøret mot den tyrkiske staten er det 29. i rekken, slik at når Vesten forsøker å stemple Öcalan og PKK som terrorister uten historisk og folkelig bakgrunn, er dette gjenfortelling av den tyrkiske propagandaversjonen av virkeligheten.

Kurderne vet så altfor godt hvor de hadde vært uten den væpnede motstandskampen. PKK og den kurdiske nasjonale frigjøringshæren ARGK har enorm oppslutning og støtte i Nord-Kurdistan (det tyrkisk-annekterte området). Öcalan har de siste 20 årene vært selve symbolet for det kurdiske folket og dets frigjøring. Allerede i 1972 ble Öcalan første gang fengslet for kurdisk virksomhet, og han sluttet seg til det kurdiske arbeiderpartiet PKK ved opprettelsen i 1978. I 1984 ble den væpnede delen av frigjøringsbevegelsen dannet, og den sterkeste kurdiske motstanden siden 1923 var i gang. Hele tiden har PKK forsøkt å føre den militære kampen videre til forhandlinger med Tyrkia, men regjeringen har avvist all kontakt og bare fortsatt sin statlige terrorkampanje. Både i 1993, 1995 og i 1998 gikk PKK til ensidig våpenhvile for å åpne for forhandlingsløsninger, men så lenge det ikke er noe vestlig press på Tyrkia, har regjeringen aldri behøvd å bry seg med fredsinitiativene, men stilltiende fått vestlig støtte til sin skitne krig mot kurderne.

Vestlige regjeringer har klappet i sine små hender over noen få kosmetiske endringer, som at forbudet mot bruk av det kurdiske språket ble opphevet i 1991 og at kurderne får lov til å feire det kurdiske nyttåret Newroz, men ellers har Vesten støttet den fortsatte undertrykkingen av kurderne med våpen og teknologi. Norge har en slags lov mot at våpen selges til land i krig, men dette har sjelden omfattet det NATO-allierte Tyrkias «interne» krig mot kurderne. I 1995 vedtok faktisk Stortinget at Norge skulle slutte å selge våpen til Tyrkia. Ingen regjering har noensinne brydd seg med å håndheve dette, men bare kamuflert salget som overføring av deler til tidligere solgte våpen, NATO-pålagt utstyrsutveksling og etter hvert også et utstrakt militærsamarbeide i forbindelse med utpressingen av Irak.

I 1996 var F16-skvadronen fra Ørlandet på trening i den kurdiske byen Erzurum i forbindelse med en øvelse NATOs utrykningsstyrke hadde på den nye angrepsstrategien for mål utenfor NATOs kjerneområde. Den norske 338-skvadronen bestående av hele F16-skvadronen pluss 150 soldater fra Telemarkbataljonen er øremerket for utplassering i «Tyrkia» i

tilfelle mer krise i områdene mot Irak eller Iran. Tolv norske F16-fly vil i denne sammenhengen bli plassert i en flybase utenfor Diyarbakir, den største og viktigste byen i Nord-Kurdistan.

Kurdere ikke i Vestens interesse

Selv om Vesten riktignok reagerer på de mest åpenbare brudd på menneskerettigheter i Tyrkia, er det viktig å se at Tyrkia representerer alle de strategiske og geopolitiske interessene Europa og USA har i Midtøsten. Samtidig har Tyrkia også blitt en stadig viktigere alliert for Israel, en allianse som både bygger på militært fellesskap i situasjonen med å skulle opprettholde tilnærmede apartheidtilstander overfor henholdsvis kurderne og palestinerne, men også en kynisk allianse i kontrollen av Midtøstens begrensede vannressurser, kanskje det eneste knapphetsgode som har like stort konfliktpotensiale som oljen.

> *"Med Tyrkias inntreden i NATO har Atatürks tyrkiske nasjonalisme indirekte fått hele det imperialistiske Vestens militære støtte til fortsatt undertrykking av kurderne."*

I de sør-kurdiske områdene i Nord-Irak opprettholder USA sin sikkerhetssone som en del av krigen mot Saddam Hussein. Her har de alliert seg med kurdiske krefter som på alle måter representerer politiske interesser som er motsatte av PKK. Kurdistans Demokratiske Parti KDP har de siste årene gått i tett allianse med Tyrkia og gjennomført brutale militære operasjoner mot PKK. Samtidig ligger de i konflikt med Kurdistans Patriotiske Union, PUK, og har ikke engang fornektet å ta i mot hjelp fra Saddam Hussein i den interne krigen. Utenom kurdiske kollaboratører og quislinger, er det ikke tvil om at mange kurdere som egentlig ikke støtter PKK likevel går inn for at lederen Abdullah Öcalan må settes fri fra tyrkisk fangenskap, tortur og sannsynlige henrettelse.

I iransk Kurdistan har det de siste månedene pågått store streiker og demonstrasjoner mot det iranske presteregimet. Kidnappingen av Öcalan fikk støtte fra presteregimet, og dette ble startskuddet for kurdiske aksjoner mot det tungt kontrollerte Iran. Tre kurdere ble drept under antiregimemarkeringer på 20-års dagen for den iranske revolusjonen. Deretter deltok 30 000 i en demonstrasjon i byen Sanandaj og en rekke mindre demoer i andre byer. Denne gangen ble 18 ungdommer drept, tre av disse kvinnelige kurdiske studenter. Også her i iransk Kurdistan er kvinnene en meget synlig og viktig del av motstandskampen. I tillegg til krav om kurdisk nasjonal selvstendighet var parolene: Fullstendig frihet for kvinner, Lenge leve arbeidermakten og Løslat alle politiske fanger. Svært sterke krav i et land med millioner av arbeidsløse, forbud mot organisering og streiker, og hvor kvinner nektes de mest elementære sosiale rettigheter.

Hva nå?

I dag er kravet om en selvstendig kurdisk stat ikke lenger hovedstrategien i PKKs program. PKK har derimot fremmet som utgangspunkt for forhandlinger «en form for selvbestemmelse innenfor det nåværende Tyrkias grenser». Men Tyrkia er så evig trygge på Vestens støtte at de avviser enhver forhandling om de rettigheter Vesten ellers pleier å gjøre et stort menneskerettighetsnummer ut av: Rettssikkerhet, ytringsfrihet til å skrive, tale og få undervisning på eget språk, rett til å bære kurdisk navn og kulturell identitet, anerkjennelse av de opprinnelige kurdiske navn på områder og byer, og ikke minst frihet fra forfølgelse på rasistisk grunnlag.

Situasjonen ser ikke lovende ut. Det er bare ett lovlig kurdisk parti igjen i Tyrkia, HADEP, etter at alle andre er forbudt, og når denne artikkelen kommer på trykk er kanskje også HADEP forbudt. Fengslene er overfylt av kurdere uten rettigheter, lov eller dom. Og de som har blitt dømt lider skjebner slik som den før nevnte parlamentarikeren Leyla Zana, som fikk 15 års fengsel for ingenting annet enn sin kurdiske bevissthet. I denne situasjonen må solidaritetsarbeidet i Vesten styrkes og alle Bombevikinger rundt omkring presses til å boikotte Tyrkia økonomisk og militært slik at de ikke lenger har mulighet til å føre sin undertrykkelsespolitikk overfor kurderne. Det er bare én vei videre for et fritt Kurdistan, og det er væpnet kamp og internasjonal boikott. Kunne apartheid nedkjempes i den hvite festningen Sør-Afrika, kan også kurderne oppnå sin frihet gjennom pengeinnsamling til den væpnede kampen og et bredt solidaritetsarbeid som presser gjennom økonomisk og militær boikott av Tyrkia.

Kamp for ungdomshus på Hamar

På Hamar har en gruppe kalt UngdomsAksjonen starta en kampanje for ungdomshus. UngdomsAksjonen består av ungdommer som har gått lei av det dårlige kultur- og fritidstilbudet på Hamar. I lengden er det ikke veldig spennende å være ungdom på et sted hvor fyllekuler ved Mjøsstranda og tilhørende ublide møter med Onkel Ordensmakt er tidsfordrivet.

For å bedre situasjonen krever UngdomsAksjonen et sjølstyrt, antirasistisk ungdomshus sentralt i Hamar. Aksjonen mener det kommunens ansvar å opprettho de et akseptabelt tilbud til alle sine innbyggere — også dem som uten stemmerett, penger og posisjoner. Derfor vinkles ungdomshuskampanjen foreløpig mot å vise behovet for ungdomshus. Det samles inn underskrifter, holdes infostands, osv. Men budsjettkameratene Høyre og «Arbeider»partiet har ikke akkurat vist rørende omtanke for ungdommen de siste åra. Og tålmodigheta blant ungdommen er i ferd med å bli tynnslitt. Hvis ingenting skjer ved neste budsjett, venter langt krassere virkemidler enn underskriftslister.

UngdomsAksjonen jobber ikke bare politisk og framtidsretta. De arrangerer også egne konserter og andre arrangementer. Den 9. november i november i fjor arrangerte UngdomsAksjonen sammen med Hamar Antirasistisk Ungdom og AFA konsert og fakkeltog til minne om krystallnatta.

LØRDAGSSALG AV AFA-BLADET!

Følgende steder er det faste gatesalg (minimum de 4 første lørdagene etter at bladet kommer ut med nytt nummer). I tillegg selges det på demonstrasjoner, konserter og andre arrangementer.

Hamar ● Lillestrøm ● Tønsberg ● Sandefjord ● Oslo, Egertorget ● Drammen, Gågata ● Hønefoss, Søndre Torg ● Bergen, Torgallmenningen

Død over de tyske okkupanter

Nødvendig bok om kommunistenes motstand under krigen som bør være lesning for dem som vil kjenne sin historie. AFA-magasinets anmelder har lest boka.

Omsider har det kommet en bok om kommunistenes motstandskamp i Norge under siste verdenskrig. Fire gamle veteraner - Birger Bakken, Reidar T. Larsen, Arne Jørgensen og Åge Fjeld - alle medlemmer i NKP, gikk sammen om å skrive denne boka om NKP under krigen. Det er fra før skrivi endel om kommunistenes motstandskamp, men det er den legendariske Oslvald-gruppa, leda av Asbjørn Sunde som har fått mesteparten av oppmerksomheten. Siden det her til lands ikke har vært utgitt noen helhetlig beskrivelse i bokform om kommunistenes aktiviteter under krigen satte forfatterne seg fore å få dette gjort. Samtidig har de ønsket å bidra til historieskrivinga om partiet NKP. Forfatterne av Død over de tyske okkupanter har tross sine begrensa ressurser gjort en god jobb. De har benytta seg av NKPs kontakter og medlemmer rundt om i landet. De har sanka informasjon fra dem som var med eller som var vitner til det som skjedde. Boka er oversiktlig lagt opp og tar for seg alle sidene av kampen fylke for fylke. Innledningsvis får vi servert opptakten til den andre verdenskrig; nazistenens maktovertakelse, forbudet mot det tyske kommunistpartiet, den spanske borgerkrigen, Vinterkrigen etc. Hitler-Stalinpakten får naturlig nok stor plass da det var et viktig tema som opptok hele den kommunistiske verdensbevegelsen. Pakten fikk mange kommunister til å tvile på Sovjets hensikter. I så måte presenterer forfatterne et meget tradisjonelt kommunistisk syn på Sovjet - og tingenes tilstand slik de ser dem.

SLÅR HULL PÅ MYTER

Til gjengjeld tar forfatterne hull på myten om at kommunistene ingenting gjorde før angrepet på Sovjet i 1941. NKP var blant de første som begynte med forberedelser til illegalitet, samling av våpen, organisering av den illegale presse, skjulesteder og hemmelige flyktningeruter. Dette sto i sterk kontrast til DNAs og de borgerliges tafatthet. Sterke krefter på borgerlig hold holdt fra første stund på en samarbeidslinje med okkupantene. Da det ikke lyktes ble kreftene satt inn på å begrense den aktive sabotasjen. Norske kapitalister ville ha sine fabrikker intakte til etter krigen selvom det fikk alvorlige konsekvenser og antagelig forlenget krigen unødig.

NKP lagde og trykket mange av de største illegale avisene og etterhvert skulle de tranporterte tusner av flyktninger til Sverige. Samtidig forsøkte de å bygge opp flere militære organisasjoner som skulle drive væpna kamp. Osvaldgruppa fungerte et års tid som NKPs sabotasjeorganisasjon men da det kom til uenigheter om hvilke strategier som var mest hensiktsmessige forlot Sundes organisasjon NKP. Etter dette fikk man aldri skikkelig dreisen på det militære apparatet. Foruten Pelle-gruppas enestående bragd da sprengte flere tyske skip i Oslo havn i lufta var NKPs aksjoner i det hele ganske begrensa. Men man lyktes likevel å rekrutterte store mengder ungdom til sabotasjevirksomhet og i å bygge opp store militære grupper enkelte steder i landet. Senere gikk mange av disse inn i Milorg. Av dem som ofra mest må ha vært partisanene i Finnmark. De ga alt og mange av dem msita livet. Trakasseringa disse folka ble utsatt for av Politiets Overvåkingstjeneste etter krigen sier noe om forholdene i Norge under den kalde krigen.

ERFARINGER FRA FASCISMEN

Bokas svake side er at den etter min mening er blitt noe kortfatta. Den kunne gjerne godt dypere inn i stoffet. Sett i lys av det snart ikke er så mange igjen av dem som selv var med og som kan beskrive hva som virkelig skjedde, hadde det ikke gjort noe med en grundigere gjennomgang. Den politiske delen av boka har blitt satt litt tilbake for beretingene om hva som ble gjort hvor. Men forfatterne presiserer innledningsvis at målet er å nå yngre lesere og da bør man jo nødvendigvis begrense seg. Bakken, Jørgensen, Fjeld og Larsen ønsker å vidrebringe sine erfaringer fra kampen mot fascismen til dagens ungdom. Situasjonen er en helt annen i dag, men kamp- og offerviljen kommunistene oppviste er inspirerende og lærerik selv den dag i dag. Jeg ser gjerne flere bøker i om samme tema. Norsk presse valgte å nesten overse boka totalt, noe som er synd. Bildet av motstandskampen i Norge settes i helt annet lys når man leser bøker som Bakken, Fjeld, Jørgensen og Larsen her har skrivi. Legger man til Nødvendig Innsats av Lars Borgersrud begynner mytene om Milorg og hjemmefronten å slå kraftige sprekker.

Dødens kjøpmenn

Vi har tidligere i vår serie om norske imperialister skrevet om deres sterke økonomiske interesser i undertrykkingen av andre mennesker. Denne gangen skal vi komme inn på den økonomiske imperialismens nødvendige militære støtte. Det er særlig to firmaer i Norge som er kongelige norske leverandører til krig og folkemord, og det er Kongsberg Våpenfabrikk og Raufoss Ammunisjonsfabrikk.

De siste månedene har Norge tatt skrittet fullt ut til å delta som angripende part i en krig, gjennom NATO-aksjonene mot Jugoslavia. Dette er et dramatisk skifte fra å begrunne deltagelsen i NATO som en forsvarsallianse, til å bli en offensiv hær utenfor medlemslandenes territorium. Men Norge har i hele sin snart hundreårige historie som selvstendig nasjon, hatt et sterkt militær-industrielt kompleks av våpenindustri, økonomiske interesser, politikere og lobbyister som har drevet sin egen offensive militærpolitikk med eksport av våpen og ammunisjon, vold og krigsutstyr. Med inntredenen i NATO i 1949 fikk også det militær-industrielle kompleks i Norge en vanvittig vekst og gode arbeidsforhold.

Norske krigsprofitører hadde sitt gjennombrudd under den første verdenskrig i 1914-18, men rådde ikke da over en våpenteknologi som var god nok til å konkurrere med stormaktene. I stedet ofret Norge kaldt og kynisk en hel generasjon sjøfolk for å tjene mest mulig penger på krigstransporter til sjøs. Tusenvis av norske sjøfolk i våpenfrakt til alle parter ble drept av miner og den utstrakte ubåtkrigen, mens norske skipsredere og spekulanter tjente milliarder. Mange av de skipsrederiformuer som fortsatt har skattefrihet i Norge ble grunnlagt på denne krigsprofitten og sjøfolks død. Norske politikere fikk også øynene opp for hvor mye penger det ligger i å satse fattigfolks liv for å oppnå fortjeneste og territorielle vinninger, slik at norsk våpenindustri ble utvidet fra begrenset produksjon til egen hær og jaktvåpen, til å bevege seg ut på det internasjonale dødsmarkedet.

Våpen til Tyrkia

I perioden 1926-28 eksporterte Raufoss Ammunisjonsfabrikker over 40 millioner geværskudd til Tyrkia. Dette ble innledningen på en selvstendig norsk våpeneksport, ikke bare en videretransport av andre lands drapsvåpen, men også innledningen på et langvarig våpensamarbeid med den nye nasjonalstaten Tyrkia. Kurderne gjorde sitt første opprør mot de tyrkiske undertrykkerne, og Raufoss leverte beredvillig sine kuler til de tyrkiske geværene. Derfor har Norge et særlig moralsk ansvar overfor det kurdiske folk fordi norske kuler drepte deres første oppstand. Men det militære samarbeidet med Tyrkia har ikke nettopp blitt mindre av at begge er medlemmer av NATO.

NATO reddet våpenindustrien

Etter krigen var det selvfølgelig svært positive holdninger i Norge til et sterkt nasjonalt forsvar, men samtidig var landet utarmet og utbombet, slik at mye kapital var bundet til gjenoppbygging av landet mer enn å utvikle nye norske dødsapparater. Dessuten mottok Norge etter krigen enorm militær utstyrsstøtte fra de allierte, slik at Kongsberg og Raufoss ikke hadde så gode tider, men måtte overleve på sin sivile produksjon. Til deres store glede betød NATO-samarbeidet en gigantisk gavepakke til norsk våpenindustri.

Gjennom det såkalte Off Shore-programmet fikk hvert enkelt NATO-land i oppgave å produsere bestemte typer våpen som USA så kjøpte opp og stilte gratis til disposisjon for de øvrige medlemslandene. Våpensmiene på Raufoss og Kongsberg gikk for fullt, pengene strømmet inn, og i tillegg ble systemet for våpensalg såpass ugjennomsiktig at de slapp for mye utidig utenforstående innblanding i hvem som ble avtager for norske våpen. Tyrkia kunne fortsette sin undertrykkelse av kurderne med kuler fra Raufoss, men ble også supplert av en stadig mer avansert norsk våpenindustri. USA støttet gjennom Marshallhjelpen og senere overføringer rundhåndet den norske våpenutvikling-

> ***«Under den første verdenskrig ofret Norge kaldt og kynisk en hel generasjon sjøfolk for å tjene mest mulig penger på krigstransporter til sjøs.»***

en og forskningsmiljøet rundt Forsvarets Forskningsinstitutt, men også norske universiteter fikk glede av «forskningsmidlene». Som et av mange skrekkens eksempler kunne for eksempel kriminologen Joar Tranøy avsløre at norsk psykiatri blant annet forsket på LSD-»behandling» på pasienter etter oppdrag fra CIA hvor de ønsket å utvikle en «sinnets atombombe», og utførte «stressforskning» for det amerikanske forsvaret som mer lignet på tortur.

Stadig flere norske forskningsmiljøer og institusjoner ble knyttet opp til forskning for våpenindustrien og USA. NATO ble selveste Klondyke og gullrushet for teknologiutviklere helt uten motforestillinger til hva forskningen deres ble benyttet til, og lojaliteten til USA ble ikke mindre av at de fleste av dem hadde sin utdannelse derfra fordi amerikanerne var "rundhåndede" med stipendier. Militærindustrien ble en av Norges mektigste arbeidsgivere etter NATO-medlemsskapet, med over 10 000 ansatte direkte i utvikling og produksjon i Norge, og med et ukjent antall mennesker med løsere oppdragstilknytning. I tillegg kom de raskt voksende militære styrker og installasjoner under den kalde krigen. Med utviklingen av datastyrte våpen har det blitt enda vanskeligere å avgjøre hva som er sivil forskning og produksjon, og hva som egner seg like godt i militære sammenhenger. En rekke av de største dataselskapene i Norge har stor eksport til internasjonal våpenindustri og militæret i en rekke land vi ikke liker å sammenligne oss med. Blant annet var atomvåpenprogrammet til Pakistan avhengig av teknologi fra Norsk Data, og tungtvann til atomvåpen i Israel ble fremstilt av Norsk Hydro, som etterpå kunne toe sine hender og vise til at tungtvannet hadde vært innom et sivilt prosjekt i India.

> ***«Forbudsparagrafen mot våpeneksport til krigførende land har blitt gjennomhullet som en sveitserost og fått like mange unntaksregler som en middels skattelov for skipsredere.»***

VÅPENSKANDALER

Den norske våpenlobbyen har alltid vært flink til å fremstille våpenfabrikasjon som distriktspolitikk og sikring av arbeidsplasser, slik at det alltid har vært mindre debatt rundt norsk voldseksport enn det har vært i mange andre land. «Nødvendigheten» av militært hemmelighold har også vært en sikker alliert for våpenindustrien, og norske myndigheter har vært mer restriktive enn selv USA i hemmelighold rundt forsvarsopplysninger. Dette har lydig blitt fulgt opp av et systemtro norsk rettsvesen og en svært lojal norsk presse. Faktisk gikk det så langt at redaksjonen i avisa Ikkevold i første omgang ble dømt for spionasje, selv om de kun hadde samlet inn og satt sammen helt åpent eksisterende opplysninger, blant annet hentet fra telefonkatalogen. Innflytelsesrike deler av norsk presse støttet ikke dengang Ikkevold-redaksjonen mens spionasjehysteriet pågikk som verst, men da de omsider ble frifunnet i Høyesterett, hadde selvfølgelig «alle vært sterkt bekymret for de prinsipielle sidene i saken sett i et ytrings- og pressefrihetsperspektiv».

Kun noen få ganger har problemer rundt norsk våpenindustri og forsvarssamarbeid kommet til overflaten. En sak som gjorde at man fikk en egen passus om forbud mot våpeneksport til krigførende land kom frem i 1935 fordi Norge faktisk la seg ut med sin dengang nærmeste allierte, England. I ettertid har denne forbudsparagrafen blitt gjennomhullet som en sveitserost og fått like mange unntaksregler som en middels skattelov for skipsredere. Norge hadde i 1935 eksportert masse våpen og ammunisjon til Bolivia, der den USA-støttede hæren lå i en blodig krig med Paraguay, som var støttet av England og Argentina. England mislikte sterkt å bli beskutt med sine nærmeste allierte våpen og fikk sine forretningsvenner i Norge til å ta opp dette.

Neste gang var vel i 1959, da det ble avslørt at Norge hadde solgt håndgranater og maskingeværammunisjon til det brutale regimet til diktatoren Batista på Cuba, helt åpenbart for å bli brukt mot den gryende revolusjonen. En skjebnens ironi er likevel at frakten til Cuba tok så lang tid at da håndgranatene og kulene omsider kom frem var revolusjonen vunnet, og de norske våpnene kunne innlemmes i Castros folkehær og forsvaret mot USA. Argumentasjonen dengang var like kjent som i dag: Våpnene hadde blitt bestilt av en «lovlig» regjering på Cuba, og dessuten hadde norske myndigheter vært svært bekymret for sysselsettingssituasjonen på Raufoss!

Heldigvis for norsk forsvarsindustri har NATO-utvekslingen av våpen utydeliggjort våpnenes gang i den internasjonale våpenbasaren, slik at det ikke er så lett å avsløre kynismen i denne industrien. Dessuten har det etterhvert utviklet seg et NATO-system for gjenkjøpsavtaler knyttet til militærindustrien. Ubåtavtalen med det tyske firmaet Thyssen Industri AG og avtalen rundt kjøp av F16-flyene ble prøvesteiner for denne sammenvevingen av våpensalg og handelsavtaler. Thyssen Industri AG fikk solgt 6 ubåter til Norge, men måtte forplikte seg til å kjøpe norske tjenester for 7,2 milliarder kroner. Avtalen om kjøp av krigsflyet F16 fra USA var katastrofalt dyr, men ble knyttet opp til norsk delproduksjon og ble derfor en gavepakke av

norske skattepenger direkte til Kongsberg og Raufoss våpenfabrikker og en rekke andre høyteknologiske bedrifter.

Mindre heldig har Norge vært med å usynliggjøre salget av det bærbare rakettvåpnet M72. En ting er at Tyrkia har fått det gjennom NATO-oppkjøpet av våpen og etter ryktene å dømme ikke bruker dem mot fremmede lands stridsvogner, men heller til utryddelse av kurdiske landsbyer. M72 har hatt en ulykksalig evne til å dukke opp i de mest ubehagelige konflikter for Norge. Contras i USAs skitne krig mot sandinistene i Nicaragua vadet rundt med norskproduserte M72, og tilsvarende dukket raketten opp i Guatemalas og El Salvadors kriger mot geriljaen, og regimet i Colombia har også hatt stor glede av M72.

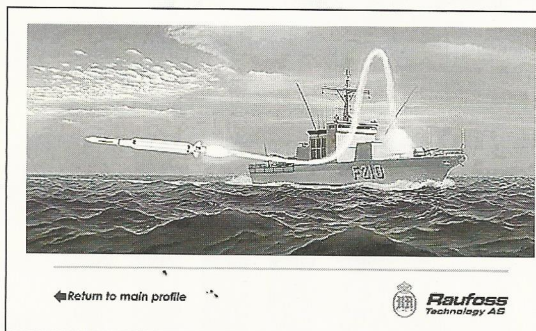
Likevel er det uten tvil Tyrkia som har hatt størst glede av norske våpen i sine systematiske overgrep mot kurderne. Tyrkias særstilling som NATO-medlem har hele tiden gjort det enkelt for Norge å renvaske seg når det har blitt oppmerksomhet rundt de groveste brudd på menneskerettigheter. Selv under den norske våpenboikotten av militærregimet i Tyrkia i 1977-84 hadde hæren fulle lagre med M72 og fikk alle de reservedelene de måtte behøve. Etter at militærdiktaturet i Tyrkia ble «sivilisert», har faktisk krigen mot kurderne blitt intensivert gjennom forsøket på å slå ned PKK.

«Redaksjonen i avisa Ikkevold ble dømt for spionasje, selv om de kun hadde samlet inn og satt sammen helt åpent eksisterende opplysninger, blant annet hentet fra telefonkatalogen.»

Norge eksporterte i perioden 1984-96 våpen til Tyrkia for hundrevis av millioner kroner, blant annet rakettutskytningstårn, Pengu-in-raketter, deler til jagerflyet F16 (som absolutt brukes i krigen mot kurderne), panserbrytende sprengstoff, kanoner og granater. Norske myndigheter ble i 1992 tvunget til å innføre en delvis våpenembargo etter avsløring av grove overgrep mot kurderne, men NATO-systemet gjorde at tyrkerne ikke akkurat gikk tom for våpen. Blant annet innføres masse våpen under militærøvelser i Tyrkia som blir «etterlatt» til den tyrkiske hæren, og den stadig sterkere rollen Tyrkia har fått som baseland for USAs kontroll av Midtøsten betyr økt våpenflom til krigen mot kurderne.

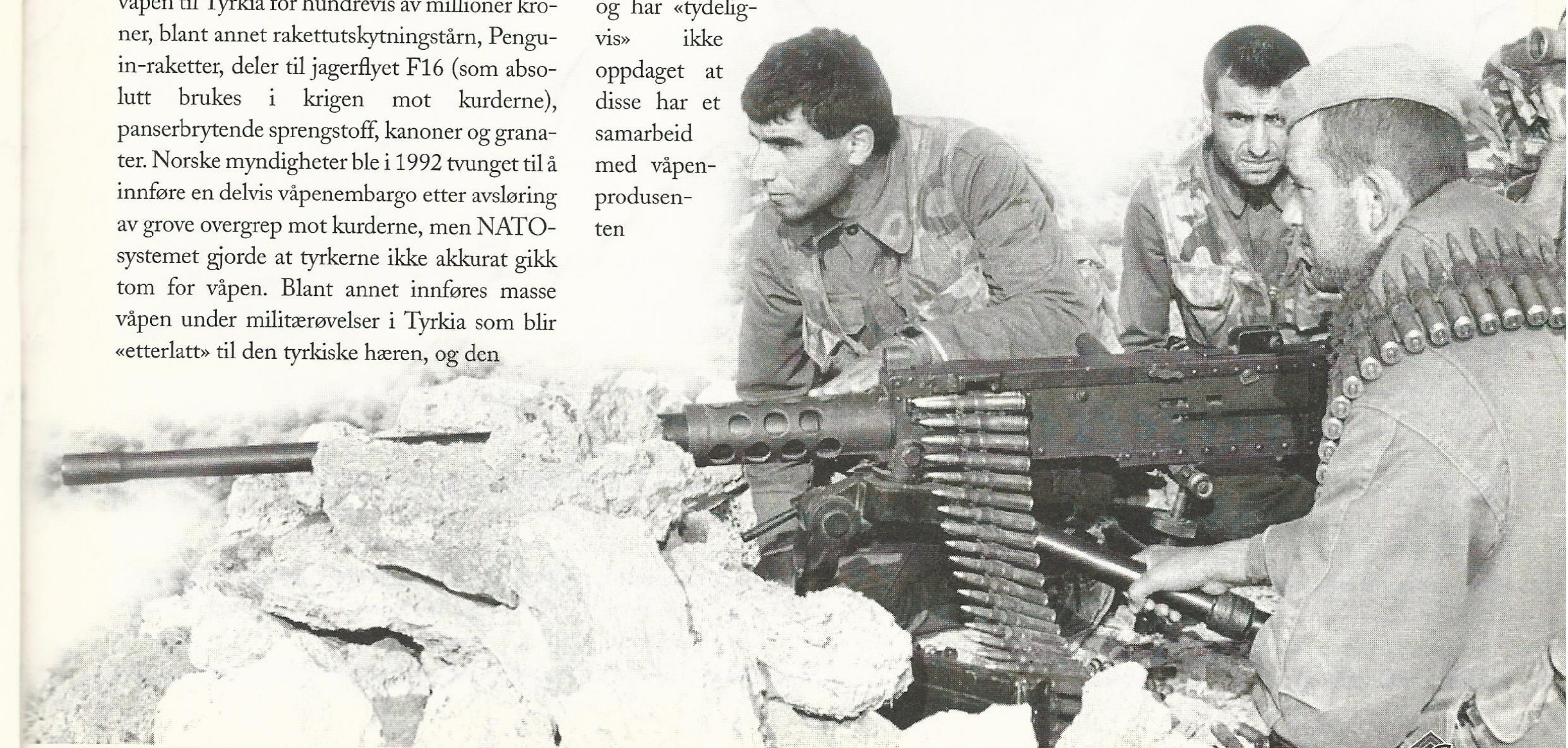
«Menneskerettighetskrigen»

Med Murens fall og Sovjetunionens sammenbrudd førte NATOs tap av «naturlig fiende» og påfølgende nedrustning til krise i norsk våpenindustri. Kongsberg og Raufoss ble tvunget til å få flere ben å stå på i sivil- og oljeindustri, men savner nok fortsatt de glade dager da USA og NATO kjøpte alt som kunne drepe. Etter 10 år i skyggenes dal hersker det derfor nå stor optimisme rundt den nye Out of Area strategien til NATO, og den «krigen for menneskerettigheter» som ble satt i gang mot Jugoslavia, i stedet for å støtte kosovo-albanernes helt rettferdige kamp for frihet.

Andre norske høyteknologibedrifter har også beveget seg inn på våpenmarkedet, og med den internasjonaliseringen som skjer blant norske selskaper, har en rekke «trauste» firmaer fått mer eller mindre fordekte partnere i våpenindustrien. Dyno Industrier, som har laget dynamitt nesten siden Nobels dager, har plutselig eierinteresser i noe som heter Tenaga Kimia i Malaysia, og har «tydeligvis» ikke oppdaget at disse har et samarbeid med våpenprodusenten SME som leverer ammunisjon til svært tvilsomme regimer. Kværner har gjennom sitt heller labre internasjonaliseringseventyr endt opp med å eie deler av et særdeles lurvete våpensmuglingsfirma som heter Techno Arms i Sør-Afrika, som sist man hørte om dem forhandlet om en 220 millioners våpenkontrakt med Sierra Leone. Disse opplysningene er frembrakt av NorWatch, Fremtiden i Våre Henders imponerende overvåking av norske svin i skogen av tvilsom industripraksis i den tredje verden.

I mellomtiden har Raufoss og Kongsberg drevet småhandel med en rekke regimer i Midtøsten og Sørøst-Asia, og dessuten vært innblandet i noen svært pinlige korrupsjonsskandaler. Likevel har det ikke vært mulig å få lagt ned den norske våpenproduksjonen. Den har i stedet vært holdt kunstig i live gjennom statlig engasjement. I en tid hvor alt annet blir privatisert og «ulønnsomme deler» nedlagt, er det påfallende liten interesse for å avvikle produksjonen av norske drapsvåpen og maskiner. Bare en titt på internettsidene til Kongsberg og Raufoss er nok til å ane hvor viktig de påstått kirurgiske krigene vil bli for høyteknologisk norsk våpenproduksjon fremover.

4. mars satte fem studenter fra Chiapas opp et stykke om hverdagssituasjonen i Chiapas-området i Mexico. Dette ble gjennomført med hjelp fra en teatergruppe som kaller seg Nordic Black Theater. Et teater rettet mot kunstnere og ungdom fra den tredje verden...

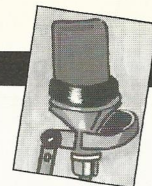
NORDIC BLACK

Et annerledes klasserom. Studentene ved skolen slipper pulter å være lenket fast til og autoritære lærere med hevet katetrer.

Nordic Black Theater ble startet i 1992 av to innvandrerkunstnere. Disse var ute etter å skape en scene og et teater der kunstnere fra den tredje verden kunne samarbeide og skape kulturpreget kunst på tvers av landegrensene.

Teateret har siden da holdt til i Parkteateret på Grünerløkka i Oslo. Her har de skapt et teatermiljø som gjennom profesjonell virksomhet har styrket det kulturelle samarbeidet og skapt et forum for alternativt drama og danseteater. Nordic Black setter oftest opp sine egne produksjoner, har god kontakt med utenlandske teatre og deltar i et utvekslingsprogram. De tar imot folk fra andre land og hjelper disse med å sette opp deres produksjoner og omvendt. Siste prosjekt var Del sueno a la ceiba, som er et stykke som fem studenter fra Chiapas skrev om hverdagssituasjonen til folket i Chiapasområdet i Mexico. Og inntektene av dette stykke gikk uavkortet til landsbyen gruppa kommer fra. Teateret legger også større vekt på den

fysiske teaterformen enn andre teatre og lar derfor musikk og bevegelse være en viktig del av sine forestillinger.

Teateret har også tilbud til barn og ungdom mellom 8 og 14 år. Tilbudet er gratis. Og hver lørdag får unger muligheten til å være med på ting som afrikansk dans, spille trommer, rytme, sminke, kostymer og ikke minst spille teater.

Teateret har tidligere motatt økonomisk støtte fra Kulturrådet og Stortinget. Denne støtten gjorde det mulig for teateret å skaffe seg de nødvendige midlene til leie av teateret, oppvarming, og en liten administrasjon. Men det er dessverre ikke mulig å drive et teater og en skole med så lite støtte som de har mottatt hittil. Teateret har nå søkt støtte fra staten. Og som en kulturinstitusjon som jobber med ungdom fra den tredje verden, mener teateret at det er selvmotsigende at de kan tvinges til å stenge når spørsmål knyttet til kultur, sysselsetting og integrering blant innvandrere utredes og prioriteres høyt.

Teateret har satt opp en rekke egen produserte stykker tross sin korte levetid.

TEATERSKOLE FOR ARBEIDSLEDIG UNGDOM...

Nordic Black har også sett behovet for teaterutdannet innvandrerungdom og har av den grunn startet en teaterskole rettet mot innvandrere og arbeidsledig ungdom. Skolen er ennå ikke offentlig godkjent. Det vil da si at elevene ved skolen ikke får stipend eller statlig støtte til utdanningen. Teaterskolen har derfor de siste åra samarbeidet med arbeidsformidlingen slik at studentene får dagpenger til skolegangen. Skolen var før en kursvirksomhet, men har nå utviklet seg til å bli tre års skolegang. Skolegangen er foreløpig gratis, men har en usikker fremtid i møte på grunn av for lite støtte fra staten, som heller investerer penger i mer snut på bekostning av forebyggende tiltak, som for eksempel teaterskolen som gir ungdom med et dårlig utgangspunkt et bedre et.

For å komme inn på skolen blir elevene ikke målt etter poeng, men etter motivasjon, vilje og engasjement, gjennom en ukes lang opptaksprøve der alle kan møte opp, med studiekompetanse eller ikke. Opptaksprøvene er i august (for dere som vil søke!).

I januar fikk elevene høre at skolen deres kanskje ville bli stengt i løpet av året. Da satte de i gang en aksjon for å skape mer oppmerksomhet rundt skolen. De gikk til avisene og fikk dem til å lage oppslag om skolen, sendte leserinnlegg osv. Aksjonen førte til at skolen i det minste fikk leve til sommerferien, og de har nå et seminar der alle som bruker teateret eller skolen, skal samles og finne en løsning på finansieringsproblemene. (Dessverre rekker vi ikke å få resultatet av seminaret før bladet er på trykk!)

Noe av det vanligste skolen hører om, er at mange ser på skolen som et sted der man bare sløver fordi den har en annerledes måte å jobbe på enn de fleste skolene vi er vant til. Du begynner kl 0900 og har først en time med yoga som er lik styrketrening, de har ikke et A4-pensum, ingen pulter å lenke studentene fast til, du har lærere som viser deg respekt og interesse for det du kommer med. Det eneste de krever av deg er at du er motivert til å jobbe med det du driver på med. Skolen tar også i bruk arbeidsmåter som workshops der elevene jobber med kun ett emne i to-tre uker. Instruktørene/lærerne som blir brukt da, er gjerne besøkende fra andre land som Sør-Afrika, Chile, Polen, Tsjekkia og Frankrike. Teaterskolen legger også mye vekt på å få frem den unikheten som fins i hver enkelt og spesielt i folk fra andre kulturer.

Studentene ved skolen setter også opp egne produksjoner. Det skjer ca to ganger i året, og vanligvis er det de som lager kostymer og slikt på grunn av manglende økonomisk støtte.

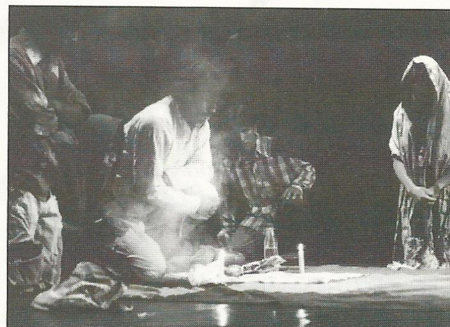
PRIVATISERING?

Nordic Black Teaterskole er fortsatt i fare. Ikke bare i fare for å bli stengt, men for å måtte bli en privat skole. Da vil de miste hele sitt grunnlag som tiltak for arbeidsledig ungdom og innvandrerungdom. Den vil miste alt det som gjør den så jævla spesiell. Det er slike tiltak staten burde konsentrere seg om å bevare. Skolen er et prakteksempel på hvordan skoleverket, lærere og forholdet mellom eleven og læreren bør være.

Folk er også velkomne til å ta kontakt med elevene ved skolen hvis de trenger hjelp til å sette opp eller få noen ideer til for eksempel gateteater eller andre kulturelle arrangementer.

Teateret er fullt av positive tiltak som burde støttes opp om, og en generasjons kunstnere som kjemper for å beholde sitt teater. Kom på en forestilling, stikk innom og hent et program, eller kansje du skal prøve deg i august og begynne på teaterskole!

Vi i AFA ønsker ihvertfall teateret og skolen lykke til videre i kampen mot nedskjæringer og kutt i kultursektoren.

Teatergruppa fra Chiapas hadde forestilling på Nordic Black Theatre 4. mars i år.

AFA I DANMARK

Anti-Fascistisk Aktion startede efter et bombeattentat mod Internationale Socialister i Søllerødgade på Nørrebro i København, d. 16. marts 1992, hvor en ung antiracist blev dræbt. I starten var vi kun en enkelt gruppe i København, men har siden vokset os større. I AFA har vi gennem årene kæmpet mod både den ekstreme højrefløj og statsracismen.

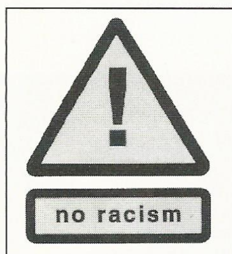

Nazierne i Danmark er ikke særligt dominerende i gadebilledet, for ikke at sige tilnærmelsesvis usynlige. Vi tror på, at en del af grunden er, at de er blevet mødt med hård modstand, hver gang de har stukket hovederne frem.

NAZI SØGER REDE

I løbet af 1993 begyndte der at svirre rygter om at den nu afdøde nazist Thies Christoffersen der var bosiddende i Kollund i Sønderjylland ville afholde «digterdage» fra d. 16. til d. 20. maj. Dette blev startskuddet til en kampagne med demonstrationer og blokader, hvor også de lokale sønderjyder var særdeles aktive. Kort tid efter forsøgte den i Tyskland forbudte naziorganisation Nationalistische Front at bosætte sig i Kollunds naboby, Kværs.

Det skulle de i midlertidigt ikke have gjort. Den lokale modstand var stor og efter en fredelig demonstration mod nazierne og efter at de "sindssyge autonome" var taget tilbage til København med busser, angreb de lokale i flere timer huset med sten og flasker. De rev hegn og plader ned, og næste morgen meddelte nazierne, at de ville flytte så hurtigt som muligt. Oplevelserne i Sønderjylland var en fantastisk positiv erfaring, især i kraft af det eftertrykkelige spark til nazierne og det nære samarbejde der kom op og stå med sønderjyderne.

Der skulle imidlertid ikke gå lang tid før også DNSB (Dansk Nationalsocialistisk Bevægelse) fik trang til at bygge rede. De købte hus i Greve, en forstad til København, og vi må med skam melde at de på trods af et utal af demonstrationer, blokader og angreb endnu er at finde på adressen. Det er aldrig lykkedes reelt at sætte skub i de beboere der bor omkring huset eller etablere et samarbejde.

Det sidste skud på den hensygnende nazistamme er et nyligt arvet hus i den nordjyske by Ålborg. Det er indtil videre blevet til en enkelt landsdækkende demonstration i Ålborg, der den nye nazibunker blev angrebet i flere timer efter at demonstrationen var blevet opløst. Modstanden mod bunkeren

STOP UDVISNINGERNE

er stor blandt dem der bor i området, og hver aften samles de til demonstrationer udenfor huset. De forsøger på alle tænkelige måder at gøre livet surt for nazierne. Hvis man skal tage erfaringerne fra Kværs, Kollund, og i modsætning Greve, alvorligt, så kan nazierne ikke i længden modstå et pres fra beboere i deres lokalområde. Deres dage i det jyske må være talte.

HESSMARSCH

Nazierne forsøgte i 1995, 1997 og 1998 at afholde deres årlige Hessmarsch her i Danmark — uden det store held. Igen er det ikke alene militante antifascister, men den almindelige harme blandt de almindelige danskere, der i høj grad har gjort marcherne til dårlige oplevelser for Jonni Hansen og hans udenlandske venner. Sidste år lykkedes det dem ikke engang at komme udenfor Greve. Hessmarschen bestod i en vandretur i tæt tåge klokken 6.30 om morgenen, højst passeret af en enkelt hundelufter . Resten af dagen sad de belejret af antifascister inden i deres bunker. Sur røv til dem og tak til alle de antifascister der holdt ud og gjorde det muligt. Senere har rygtet fortalt at dette nederlag har skabt kold luft mellem de danske og udenlandske nazier, gad vide om de overlader Hessmarschen til Jonni igen? Hvis de gør, så giver vi dem endnu en varm velkomst.

de flygter ikke for sjov

STOP UDVISNINGERNE

STOP UDVISNINGERNE

De relativt få aktive nazister her i Danmark har gjort det muligt for AFA at bruge kræfter på at bekæmpe den statslige racisme. Vi har i den sidste lange tid oplevet en konstant gradvis forringelse for flygtninge og indvandrere her i landet. Både i forhold til stramninger i flygtningeloven, øget diskrimination og en voksende fjendtlighed i befolkningen, blandt andet fremkaldt af nogle meget aggressive racistiske kampagner i formiddagspressen. Som en reaktion startede vi Stop udvisningerne-kampagnen, hvor vi med plakater, klistermærker og aktioner har søgt at slå fast at intet menneske flygter for sjov. Vi har blandt andet besøgt Indenrigsministeriet, flygtningelejre og senest de flyselskaber, der har medvirket til at udvise flygtninge. Vores vigtigste mål er at vise folk at det er mennesker det handler om og at de har krav på at blive behandlet derefter. De er ikke tal i en statistik men kød og blod ligesom os selv. Vi vil ikke stiltiende acceptere den svinske behandling mennesker i nød bliver udsat for her i Danmark.

SAMARBEJDE

Som militante antifascister har vi rødder i den autonome bevægelse og selvom vi således har mere radikale holdninger end de fleste andre på venstrefløjen, har vi altid søgt at undgå sekterisme og isolation.

AFA har altid lagt vægt på at samarbejde med andre grupper i kampen mod fascismen, for at styrke, radikalisere og politisere den antirascistiske modstand. Et godt og vellykket eksempel på dette er Anti-Racistisk Netværk, der samler alle de vigtigste grupper på venstrefløjen til og med Enhedslisten (dansk radikalt parti, med gode kontakter til den aktivistiske venstresiden, red.). Et sådant samarbejde er naturligvis ikke altid smertefrit, men man kommer nu engang tit længst med at være mange. I løbet af de mange år netværket har eksisteret er der opstået en voksende forståelse for de forskellige standpunkter og i særdeleshed virkemidler som grupperne anvender. Ofte er en kombination af fredelige demonstrationer og mere militante blokader en kæmpe fordel, hvor alle kan komme på gaden og vise deres modstand, som vi så til Hess-marchen i Greve sidste sommer.

Gennem årene er det også blevet til mange aktiviteter i udlandet især i Tyskland, Sverige og Norge og tyskere, svenskere og nordmænd har været her hos os. Det er godt for alle at vide at ingen er alene og at vi støtter op omkring hinanden. Vi glæder os til vi mødes på barrikaden næste gang.

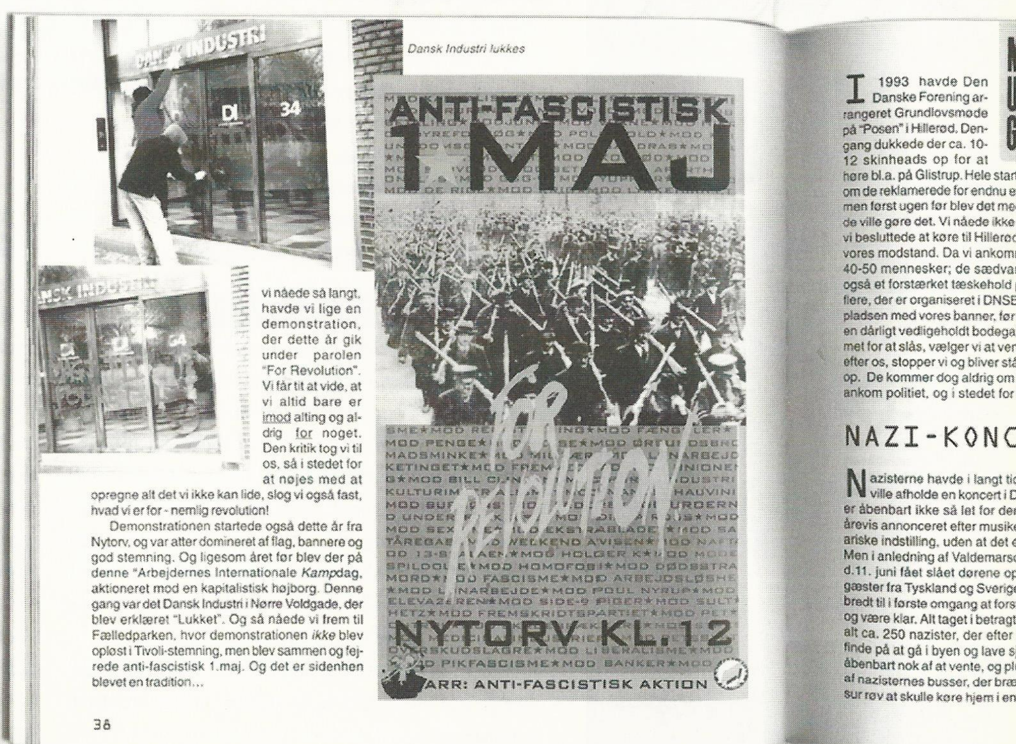
Anti Fascistisk Aktion – København.

ANTIFASCISTISK AKSJON STARTER MED DENNE ARTIKKELEN EN PRESENTASJON AV AFA-GRUPPER RUNDT OM I EUROPA.

DENNE GANG: DANMARK

AFA i Danmark kan kontaktes på:

Anti-Fascistisk Aktion
c/o Kafa-x
Blågårdsgade 12
2200 København N,
Danmark

vi nåede så langt, havde vi lige en demonstration, der dette år gik under parolen "For Revolution". Vi får tit at vide, at vi altid bare er imod alting og aldrig for noget. Den kritik tog vi til os, så i stedet for at nøjes med at opregne alt det vi ikke kan lide, slog vi også fast, hvad vi er for - nemlig revolution!

Demonstrationen startede også dette år fra Nytorv, og var atter domineret af flag, bannere og god stemning. Og ligesom året før blev der på denne "Arbejdernes Internationale *Kamp*dag, aktioneret mod en kapitalistisk højborg. Denne gang var det Dansk Industri i Nørre Voldgade, der blev erklæret "Lukket". Og så nåede vi frem til Fælledparken, hvor demonstrationen *ikke* blev opløst i Tivoli-stemning, men blev sammen og fejrede anti-fascistisk 1.maj. Og det er sidenhen blevet en tradition...

36

I 1993 havde Den Danske Forening arrangeret Grundlovsmøde på "Posen" i Hillerød. Dengang dukkede der ca. 10-12 skinheads op for at høre bl.a. på Glistrup. Hele start
om de reklamerede for endnu et
men først ugen før blev det me
de ville gøre det. Vi nåede ikke
vi besluttede at køre til Hillerød
vores modstand. Da vi ankom
40-50 mennesker; de sædvan
også et forstærket tæskehold
flere, der er organiseret i DNSB
pladsen med vores banner, før
en dårligt vedligeholdt bodega
met for at slås, vælger vi at ven
efter os, stopper vi og bliver stå
op. De kommer dog aldrig om
ankom politiet, og i stedet for

NAZI-KONC

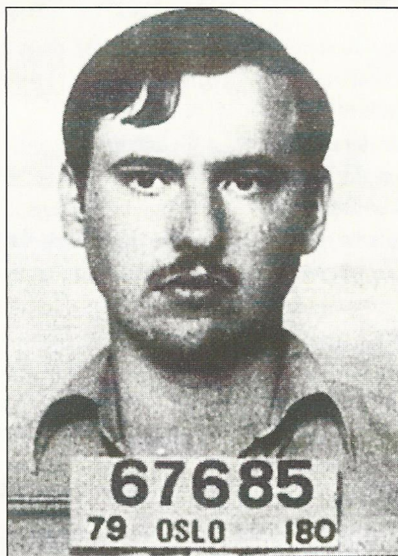
Nazisterne havde i langt tid
ville afholde en koncert i D
er åbenbart ikke så let for den
årevis annonceret efter musike
ariske indstilling, uden at det e
Men i anledning af Valdemarsd
d.11. juni fået slået dørene op
gæster fra Tyskland og Sverige
bredt til i første omgang at fors
og være klar. Alt taget i betragt
alt ca. 250 nazister, der efter
finde på at gå i byen og lave s
åbenbart nok af at vente, og pl
af nazisternes busser, der bræ
sur røv at skulle køre hjem i en

Faksimile fra boka «Vi Tilstår - Antifascistisk Aktion 5 år».

Blücher spyr

Noen spøkelser holder aldri opp med sitt skrammel for å spre skrekk og gru. Det rasles atter med kjettinger, jernkors, spjelket høyrearm og skingrende hyl om Heil Hitler i mørke kroker av Skandinavia. Pådriver nok en gang er det mest seiglivede nazispøkelset siden Doffen med barten - Erik Blücher - mannen i rettlinjet slekt med naziskipet på bånn av Drøbakssund, senket den 9. april 1940 med velrettede kanonskudd fra Oscarsborg. Hver gang Blücher-spøkelsene beveger seg der nede i det svarteste dypet, bobler det opp med stinkende forurensning...

Tidene skifter fort i den norske nazistiske forskrudde verden. Nå er det igjen slutt på deres noe halvhjertede forsøk på å fremstå som moderate nasjonalister. Nok en gang åpnes det for de mer halvhjernede forsøk på å fremme rablende raseteorier, jødehat, hakekors, ariskhet og helt uforholdsmessig overdrevne påstander om at de er overmennesker. Igjen strammer det gamle spøkelset Blücher sitt grep rundt skandinavisk nazisme, denne gangen fra sitt hovedkvarter i Helsingborg i Sverige. Hver gang Blücher tidligere har hatt kontroll over noen ting som helst, har det hele endt med økt vold og terror. Det er derfor bare et tidsspørsmål før skandinavisk nazisme igjen splittes på grunn av en eller annen vanvittig voldssak der Blücher har levert hatproduktene sine og tjent pengene, mens andre må ta konsekvensene.

Erik Blücher

Erik Dragedreperen

Blücher har det siste halvåret dukket opp på alle Blood & Honour Skandinavias konserter og holdt noen bloddryppende taler. Men som alltid med feige provokatører, deltar han aldri selv i aksjoner. Han bare hisser opp dumskapen inntil andre må ta støyten for hans hat. Slik var det dengang med Kyviks bomber og Norsk Fronts andre aksjoner, da Blücher la opp til aksjon og deretter lot alle i stikken. Til slutt ble det for mye for hans gamle undersåtter, og han ble nazi non grata i Norge.

Blüchers flukt fra sviket mot nazivenner i Norge bragte ham først til England, hvor han lenge snyltet på nazitrykkeri-familien Hancock og ellers knyttet nære kontakter til noen britiske galninger i den såkalte League of St George, noen nazzer som hadde forlest seg på Kong Arhur og ridderne av det runde bord og korsriddernes rasistiske og kristne herjinger i Jerusalem. Den norske dragedreperen titulerte seg selvfølgelig som Eirik Bloodax.

Etter et besøk Blodøksa foretok hos noen belgiske fascister, ønsket ikke britiske myndigheter lenger å slippe Blücher inn i landet. Denne skjeggete, mørkhårede mannen med sitt underlige, utenlandskklingende navn og en tvilsom historie om politisk forfølgelse i hjemlandet, fikk et kontant møte med de stengte grensene i Europa han hele tiden hadde kjempet for. Norge var fortsatt for hett for Blücher, så han etablerte seg først i Örebro og deretter i Helsingborg, under det langt mer diskrete navnet Nilsen og med base i strategisk kort avstand til svensk og dansk nazimiljø og heller ikke for langt fra Norge, Finland og Polen. Blücher hadde i lang tid knyttet polske nazikontakter og ble også på denne tiden gift med en polsk kvinne.

For bare et par år siden var Erik Blücher fortsatt forhatt innad i de fleste nazigrupperinger, særlig for sin pengegriskhet og sleiphet i alle økonomiske sammenhenger. Blüchers plate- og distribusjonsselskap Ragnarock Records hadde særdeles dårlig rykte etter å ha tillurt og tilvristet seg kontrollen over en rekke nazibands plater og lydopptak, og det Blücher ikke klarte å lure til seg, stjal han glatt og utga uten tillatelse eller avregning til opphavsnazist. Ragnarock Records kom også under press fra svenske myndigheter for spredning av rasisme, og ble foreløbig lagt på is etter at Blücher og hans høy-

svart galle

re hånd Hans Himmler (!) Pettersson ble dømt til fengselsstraff for hets mot folkegrupper.

NaSSe-88

Gjennom en allianse med dansk-tyske Marcel Schilf, hans nestkommanderende skinhead Jesper Hartmann og deres distribusjonsselskap NS88 (Nasjonalsosialisme Heil Hitler), har Blücher gradvis klart å manøvrere seg opp igjen fra sumpen. Marcel Schilf har i årevis fått operere fritt for danske myndigheters innblanding i sin lukrative spredning av rasistmateriale i Tyskland og Danmark. Det har selvfølgelig også vært til Blüchers fordel at hans erkefiende på nassemarkedet og til da verdens største naziselskap, Nordland, er på rak vei nedover, og at hitleristene i NationalSocialistisk Forbund (NSF) har blitt Sveriges raskest voksende nazigruppe. Så er det slutt på alle patetiske forsøk på å skjule at de faktisk er nazister. Blücher har det alltid enklest når hakekorset er på plass på armen. Også mange boneheads har blitt lei av å fornekte at de er nazister og rasister, og ser det som en befrielse å kunne flagge åpent med nazifanene sine.

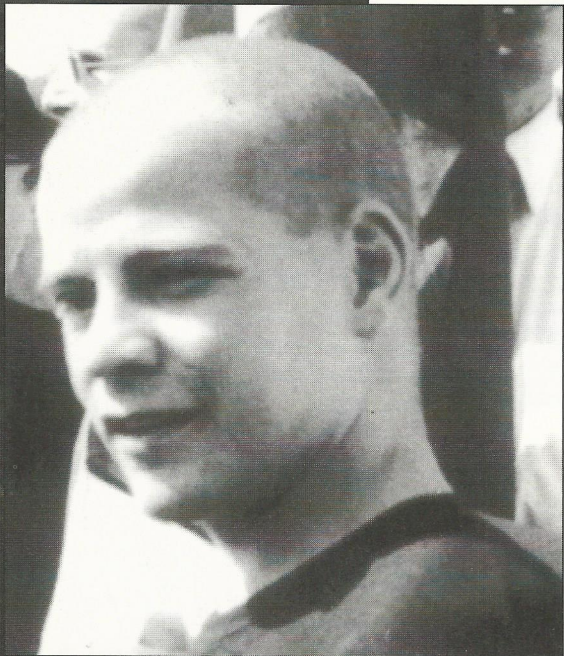
Splittelsen og det voldelige oppgjøret innad i Combat 18 har også virket til Blüchers fordel. Combat 18 (Kode for Kamp Adolf Hitler i nazistenes speiderkodebok) var Ian Stuart Donaldson og hans populære naziband Skrewdrivers sikkerhetsstyrke. Combat 18 oppnevnte seg selv, med god hjelp av voldelige midler, til forvaltere av Ian Stuarts dødsbo etter dennes lykksalige bilulykke. Etter hvert ble det åpenbart selv for de værste nazitåper at lederne for Combat 18, Charlie Sargent og Will Browning, var i dramatisk konflikt om hvem av dem som kunne stjele mest av selskapets penger. Det hele endte med at Sargent drepte en av Brownings menn og nå er vel forvart i et britisk fengsel på livstidsdom. Før dette hadde Combat 18 knyttet forbindelser til skandinaviske nazister gjennom danskene Marcel Schilf og Thomas Nakaba. Nakaba deltok i det indre oppgjøret i Combat 18 ved å sende en rekke bomber kamuflert som videokassetter, men var så klossete at han ble oppdaget og dømt til syv års fengsel i Danmark.

Blopp & Honør

En annen farlig Ian Stuart-konstruksjon var naziskinheadbevegelsen Blood & Honour, som han dannet da han trakk seg fra det tradisjonelle nazipartiet National Front i 1985, for heller å satse kreftene på å forene skinheadstil og musikk med en mer voldelig undergrunnsfascisme og rasisme på gateplan. Et slags moderne SturmAbteilung (SA) med voldelige blankskaller som banket opp innvandrere og antirasister på gata var født, og Blood & Honour fikk enorm betydning for spredningen av naziskinheadstilen.

I Sverige ble Blood & Honour og kontakten til Ian Stuart spiren til en av Europas største og mest voldelige naziskinbevegelser. Etter Ian Stuarts død og den interne maktkampen i britisk nazibevegelse, ble Blood & Honour redusert til mer et begrep enn en bevegelse, gjennom at lederne i Combat 18 underslo alle inntektene fra plate- og tidsskriftsalg og heller brukte vold mot konkurrerende naziselskaper enn de som skulle være deres fiende. Først etter at borgerkrigen i Combat 18 var ferdig utkjempet, ble det mulig å gjøre noe ut av Blood & Honour igjen. I mellomtiden hadde tyngdepunktet i europeisk naziskinbevegelse beveget seg nordover, til Nord- og Øst-Tyskland, Sverige og Danmark. Her hadde edderkoppene Erik Blücher og Marcel Schilf i lang tid tjent store penger på salg av nazimusikk og smugling av plater inn i det forente Tyskland. Mens Blood & Honour England bare hadde blitt brukt til å skaffe millioner til Charlie Sargent og Will Browning, hadde Schilf og bombemannen Thomas Nakaba stablet på bena en Blood & Honour Denmark som begynte å røre på seg. Blücher utviklet nære kon-

Fortsetter neste side

Marcel Schilf

takter med Blood & Honour Sweden, og så seg om etter noen nyttige idioter til å danne Blood and Honour Norway. I Danmark har også det gammelmodige hitleristpartiet DNSB blitt splittet på grunn av Schilfs blodsaktivister som prioriterer naziskinheadstilen, øl, oimusikk og rasistkrig på gata. Til nå har Blood & Honour Denmark arrangert tre nazikonserter, og på den siste kunne ikke Blücher dy seg for å rette noen spark mot Johnni Hansen og hans baktunge bevegelse: "A formely stale and dead movement, an exclusive club merely acting as a monument over the past and kept alive by a few yearly rituals."

HATETS APOSTEL

I norsk nazibevegelse har Blücher nå fått så stor makt gjennom Blood & Honour at de fleste etterhvert har måttet godta ham igjen. Den norske og svært så gammelmodige hitleristen, Zorn 88-lederen Erik Rune Hansen (også i eksil), står sikkert nærmest navnebroren Johnni i DNSB-borgen i Greve og har byttet ut den tyske Zorn (vrede) med det mer danskklingende Norges NasjonalSosialistiske Bevegelse (NNSB), men har lenge innsett at han ikke kommer utenom Blücher og samarbeider derfor nå tett med Blood & Honour. Den gamle maktkampen fra Norsk Fronts dager har kanskje på det mer personlige plan blitt veid opp av at de to Hitler-wannabes har fått seg koner fra samme sted i Polen.

Den langt mer bleike nazist Michael Knutsen forsøker også, som alltid, å ri på alle hester samtidig i håp om å få en del av kaka, og det er helt åpenbart at også Fritt Forum det siste året har utviklet seg i mer åpenlys nazistisk retning for å tekkes de nye strømningene. Bootboys-alkisen Ole Krogstad har også fått et overraskende comeback av den nye Blood & Honour-gruppa, og nyter nå sin rolle som de norske naziskinheadenes gudfar i dype drag. Han forteller gode røverhistorier fra sitt påståtte vennskap med Ian Stuart, og på Blood & Honour-konserten i Råde gikk det så langt at Ole Krogstad fikk synge, og det har aldri vært noen fornøyelse for noen.

For første gang siden 70-tallet fikk Erik Blücher på konserten i Råde igjen lov til å opptre som norsk nazileder og holdt en tale så full av patetisk teaterblod og kvasi-arisk kamp, før han litt mindre heroisk kastet seg i bilen og spant tilbake til Sverige i frykt for angrep fra antirasister. Talen hans var blücherismen i konsentrat: "Hate is needed! The hate of that sick society which kills our culture and prepares the extermination of our Aryan race. [...] HATE, HATE, HATE against those treacherous Whites who have sold out their people for the joy of kissing Zionist arses. [...] Our force is our blood, and our loyalty is our honour!"

Langt der nede i dypet ligger Blücher i sitt evige stummende mørke. Det eneste tegn på Blüchers tilstedeværelse og historie er noen bobler med seig, stinkende forurensning som tidvis kommer opp til overflaten. Norske myndigheter gidder ikke å bry seg om trusselen om en altomfattende forurensningskatastrofe, for Blüchers svarte galle flyter så lett ovenpå samfunnets egne utslipp. Ingen ønsker vel å grave i hvor den værste dritten kommer fra.

Parlamentariske nazister

Den 24. februar sendte Kjell Tore Vogsland ut en pressemelding hvor han proklamerte en ny nasjonal allianse: "Hvit Valgallianse, Hvit Ungdom, Forente Nasjonalister, Norges Patriotiske Enhetsparti, Norge Mot Innvandring, en rekke mindre organisasjoner, enkeltpersoner samt store deler av Fedrelandspartiets medlemmer og tillitsvalgte har besluttet å gå sammen i ett felles nasjonaldemokratisk parti: Nasjonalalliansen." Videre sier han at Nasjonalalliansen vil bli det største nasjonaldemokratiske partiet i Norge — noe som bare skulle mangle, siden ingen av de nevnte grupper har over 50 medlemmer i all sin passivitet.

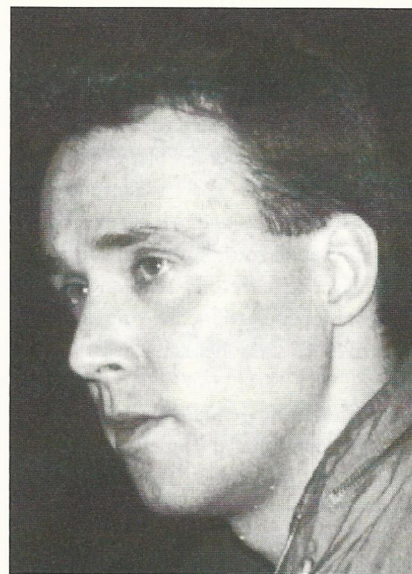
For å markere sin egen ubehjelpelighet for fullt, har den nye alliansen rappa logoen til Front National i Frankrike, og det helt uten å nevne om de bekjenner seg til Le Pen eller Megret. Nå er ikke det så farlig. Nasjonalalliansen er bare et utslag av Vogslands tragiske trang til å utnevne seg selv til leder for døde organisasjoner. Hvorfor ikke stile litt høyere og bli leder for Nasjonal Samling, Vogsland? Quisling har jo ikke fungert i führerjobben siden i 1945...

Knutsen på ræva ut!

I vinter skal det nye ørneredet ha blitt etablert i en kjeller i Lillestrøm — i all diskresjon midt i Storgata — inntil gjøkene heldigvis ble oppdaget av Romerikes Blad.

De diskrete overmenneskene forsøkte selvfølgelig så godt de kunne å unngå oppmerksomhet ved å komme til Storgata i små grupper, men glemte at nazier bare ser ut som nazier — til og med han som kom i Forsvarets gyselige kamuflasje-permuniform for å gå i ett med vegetasjonen i Storgata.

Heldigvis hadde utleiestedet en håndfast eier som overhodet ikke ville ha nazi-rotter i kjelleren, så Knutsen og drabantene ble kasta ut på dagen. Huseieren skal ha all ære for å reagere raskt da han fikk vite at han hadde fått nazzer og annen uhumskhet i kjeller'n. Før Romerikes Blad var på melkerampa mandag morgen med de dårlige nyhetene, hadde han allerede grepet inn og forvist Knutsen, hærens representant og resten av de ariske beinskallene. Det hele gikk så fort at brunskimlene ikke engang rakk å få med seg lageret sitt av uniformseffekter. Gode tunger har hvisket oss i øret at noen hendige folk, natten etter, tok seg inn i den tomme førerbunkersen og fikk fjernet alt av nazistisk løsøre for løsskallene fikk samla seg nok til å hente det gufne stashet sitt og lagt det ut på opphørssalg...

Michael Knutsen

Nazze-nisser i Nisseland

Drøbak har de siste årene markedsført seg kraftig som Norges helårlige julenisseby. Nå har reklamen endelig fått gjennomslag, og nissene strømmer til småbyen ved Oslofjorden i flokk.

I hvertfall tuslet et tyvetalls nazzenisser rundt i Drøbak en sen kveld i mars, og det helt uten julaften, mål, mening og innhold, men likevel oppsummerer nissene selv det hele som en riktig storveis suksess:

«Tirsdag 9. mars samlet nasjonalsosialister seg i Drøbak utenfor Oslo, for en spontanmarkering. Over 20 nasjonalsosialister fra Blood & Honour Norway, Boot Boys Oslo og NNSB marsjerte gjennom Drøbak sentrum. Den stille marsjen gikk fra kaiområdet til en parkeringsplass. En kort appell ble holdt, der samholdet og disiplinen i den norske bevegelsen ble understreket. Etter appellen gikk marsjen tilbake til bilene, med to norske flagg og en svastikafane. Marsjen var over på 10 minutter. Ved bilene hadde vi en kort debriefing og forsvant før zoggene — media og politiet — rakk å observere noenting. Dagen etter skrek media og politi over seg om 'disse forferdelige nazistene' som igjen marsjerer.»

Vi har måttet sette sammen to av nazistenes ubehjelpelige pressemeldinger for å få til noe såpass sammenhengende som mesterverket i uthevede typer. Den første meldingen var nemlig så ærlig å avsløre at marsjen var over på ti minutter. Dette ble for mye for NNSBs propaganda-avdeling, slik at tidsangivelsen måtte sensureres vekk i en senere utgave — uten at det gjorde saken noe særlig bedre.

Det er vel ikke så enkelt å forstå nazzenes mening med denne marsjen på famøse ti minutter, men det er derfor de er noe så fjernt som nazister. Happeningen i Drøbak er bare det siste i rekken av merkelige innfall de har kommet med i den senere tid, mest sannsynlig for å kunne vise til en slags aktivitet overfor sine allierte hitlerister i Sverige og Danmark.

Hvis vi, tross sterke motforestillinger, likevel skal vurdere dem som tilnærmelsesvis intelligente vesener og ikke som kun med bruskvekst over øyenbrynene, kan jo Drøbaksmarsjen kanskje skyldes at de har sett feil på kalenderen og bomma med nøyaktig én måned: En slags "Aldri mer 9. april"-markering, der de 59 år forsinket (minus altså en måned) skulle protestere mot senkningen av Blücher, nettopp i Drøbakssund. Oscarsborg og kanonene ligger jo også der i strøket. Og Blücher har jo bare fortsatt å synke dypere og dypere, helt ned til nivået til dette krapylet med samme navn som bor i Sverige og nå er führer for deres Blood & Honour Skandinavia. Underlig navn, for de er absolutt ganske blodfattige og ære har de aldri hatt, men når du følger Blücher må du jo før eller senere gå til bunns ved Drøbak.

Men hvorfor måtte nazzene ha "en kort debriefing" før de kunne kjøre vekk? Vi heller mer og mer til teorien om at det var for å få av seg nissedraktene de hadde brukt for å gå i ett med innbyggerne i julenissebyen, inntil de til sin skrekk oppdaget at dette med nissebyen bare er et turistreklametriks. Drøbak er ikke bebodd av nisser likevel. Nok en gang var nazistenes forsøk på å omgås vanlige folk sørgelig mislykket...

Dog, hvordan skal vi så finne noe logisk sammenheng i utsagnene "...[vi] forsvant før zoggene — media og politiet — rakk å observere noenting. Dagen etter skrek media og politi over seg om 'disse forferdelige nazistene' som igjen marsjerer." Ikke har vi kunnet oppdage at zog-zog-pressen og tøff-tøff-politiet har skreket opp om Drøbaksnissene i det hele tatt — hvorfor skulle de det? — men nå skriker altså vi opp: ALARM!! NISSENE KOMMER! Drøbak må møte dem med annet enn grøt.

Antifascistisk rundtur

24/11-98: ble det aksjonert mot Statoils imperialisme i byer som Sandefjord, Hønefoss og Oslo. På Nedre Romerike ble 5 aktivister pågrepet og siktet for "grovt skadeverk" på 7 forskjellige Statoil-stasjoner. I løpet av natta var det blitt sprayet slagord, kuttet bensinslanger, knust displayer og helt blod på stasjonene. Skadene på stasjonene på Nedre Romerike ble beregnet til ca 1,5 millioner kr.

4/12-98: Støttearrangement for zapatistene i Mexico gjennomføres i Hønefoss. Film og foredrag på en lokal skole. Arrangert av RAU (Ringerike Antirasistisk Ungdom).

5/12-98: Boligaksjonen i Oslo arrangerer en fet markering foran Stortinget for å sette søkelyset på den bedritne boligpolitikken i byen. En "slumby" med hjemmelaga hus, gateskilt, varm suppe, kaffe og brennende bål i tønner vakte oppmerksomhet.

16/12-98: Boligaksjonen slår til igjen! Denne gangen står slumbyen på Grønlands torg.

19/12-98: Utestedet Miller's i Hønefoss får om natta smadret inngangspartiet sitt og rivd ned samtlige plakater i byen som reklamerer for misseshowet på stedet dagen etter. Miller's er fast arrangør av alt slags svineri som ikke akkurat fører til at fulle brautende menn på bytur i Hønefoss får mer respekt for kvinner enn de har fra før.

9/1: Som reaksjon på USAs terrorbombing av sivile i Irak, blei det holdt en demonstrasjon utenfor den amerikanske ambassaden og det norske UD. Det var en demonstrasjon som ga uttrykk for det sinnet mange følte overfor den norske regjeringens støtte til bombinga og den sanksjonspolitikken som har tatt livet av tusener i Irak. Det kom til steinkasting mot de respektive bygningene og påfølgende konfrontasjoner med politiet.

27/1: Etter initiativ fra TAU (Tønsberg Antirasistisk Ungdom) ble det arrangert foredrag om Chiapas i Tønsberg.

29/1: I Oslo reiste rundt 40 antifascister til Bøler i solidaritet med lokale ungdommer som ble plaget av nazister på stedet. En gjeng på 10 nazister på en pub blir i klartekst forklart at antifascister ikke finner seg i at Oslos bydeler blir utsatt for svineriet deres. Politiet bruker en enorm styrke for å pågripe antifascistene under en flere timer lang katt-og-mus-lek i området.

13/2: TAU arrangerte karnevalstog gjennom Tønsbergs gater.

16/2: Markering i Tønsberg etter at antirasister var blitt angrepet i sentrum.

19/2: Støttekonsert for Mumia Abu Jamal på Blå i Oslo, med Klovner i kamp, Bøyen Beng og Vector med DJ-Teebee og DJ-Blå. 450 betalende og kjempesuksess. Etter at guvernøren i Pennsylvania, Thomas Ridge, 30/10-98 avviste anken til Mumia om ny rettssak, har støttegruppa for Mumia jobba hardt for å sette søkelys på saka. De har bl.a. fått 47 stortingspolitikere til å skrive under på et opprop som krever en ny rettssak for Mumia. I oppropet kritiseres rettssaken for å være politisk og rasistisk motivert.

20/2: I Oslo arrangerte AFA en motdemonstrasjon mot en nazikonsert som det etterhvert viser seg at blir holdt på Råde utenfor Moss. Nazistene klarte, med god hjelp av politiet, dessverre å gjennomføre konserten. Se Blikk mot høyre.

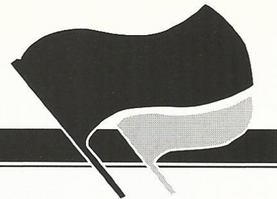
Før 8. mars: I Tønsberg aksjonerte folk fra 8. mars-komiteen i tiden fram mot kvinnedagen. De gikk bl.a. utkledd som slankepille-selgende kapitalist med 5 krypende jenter i bånd på det lokale kjøpesenteret Farmandstredet. De delte ut løpesedler og holdt fram plakater med tekst som "skjønnhetstyranniet dreper", før de ble kastet ut.

22/12-98: Minnedemonstrasjon i Oslo for Acteal-massakren, hvor 45 tzotzil-indianere blei drept, ett år tidligere. Over 100 mennesker bærende på hjemmesnekra kister gikk i tog til den mexikanske ambassaden. Ved ambassaden ble kistene lagt ned før det ble holdt ett minutts stillhet. Dokka av president Zedillo brant godt! Arrangert av Zapata og Blitz.

Antifascistisk rundtur

22 og 23/1: Stor musikkfestival markerer åpninga av selvstyrt ungdomshus i Hønefoss. 250-300 betalende begge dager! SPOOKS er blant gruppene som stiller gratis opp. Huset er et resultat av mange års kamp.

Kvinnekampdagen 8. mars: Tog markerte tradisjonen tro dagen i en lang rekke byer over hele landet. I Oslo deltok ca 1500 personer i toget. I Tønsberg ble kvinnedagen markert med oppmøte på torget, før folk samlet seg på et av byens utesteder med innledninger, appeller og kvinnesanger.

9/3: Etter avsløringa av et lager- og samlingslokale leid av nazilederen Michael Knutsen og hans Nordeffekter i Lillestøm, aksjonerte LAA (Lillestøm Anonyme Anarkister). I løpet av natta ble lokalene tømt for de siste rester av effekter nazistene ikke hadde rukket å få med seg etter at de ble kastet ut dagen før!

13/3: Demonstrasjon mot strippeshow og toppløsservering på utestedet Frua i Tønsberg. Tilløp til konfrontasjoner med fulle tilskuere. Appeller og slagord. Arrangert av 8. mars-komiteen som også arrangerte et åpent diskusjonsmøte tidligere på kvelden.

18/3 blir det igjen aksjonert mot utestedet Miller's i Hønefoss. Denne gangen som en reaksjon mot pornostjernen Tanya Hansens show dagen etter. Hønefoss Sticky Resistance stenger utestedet med dertil egnet materiale i låsene på dørene.

Uke 12: Protester over hele landet mot USAs og NATOs krigføring på Balkan. Demonstrasjoner i byer som Oslo, Bergen, Trondheim, Stavanger og Tromsø. I Hønefoss henger RAU opp bannere med protester på sentrale steder i byen.

Denne listen er dessverre noe ufullstendig. Det er ikke så lett å få med seg alt som skjer overalt til en hver tid. Om dere vil ha omtale i AFA-bladet av aksjoner som gjennomføres i deres nærområde, oppfordrer vi derfor til å sende oss melding.

Neste utgave av Antifascistisk Aksjon skal være temanummer om feminisme. Ønsker du å bidra med artikler, debattinnlegg, e.l., ta kontakt med oss:

Antifascistisk Aksjon
Postboks 6689, St. Olavs plass
0129 Oslo
Tel.: 920 33 659
e-post: antifa@riksnett.no

bokhandeln INFO
Nordens mest vellsorterte frihetlige INFO shop!

Hele Mai og Juni kommer bokhandelen INFO til å ha spesielle tilbud fra temaområder kontrollsamfunne og anarkisme!

Gränslös övervakning av Hörnqvist mfl 60:-
Keeping the Rable in Line av Chomsky/Barsamian 135:-
En Svensk Anarkist Berättar av Nisse Lätt 120:-

Utover bøker og tidsskrifter har bokhandelen INFO ett brett sortiment av revolusjonere T- skjorter, buttons, merker, videoer og Cder. Surf forbi webbsiden vår!

bokhandelen INFO
Tjärhovsgatan 46
S-116 28 STOCKHOLM
Sverige
Svensk PostGiro: 40 43 30 - 3
<bokhandeln.info@motkraft.net>
<www.motkraft.net/info>

ANTIFASCISTISK AKSJON ØNSKER

INFORMASJON

FOR AT ANTIFASCISTER OGSÅ I FRAMTI
DA SKAL KUNNE KONFRONTERE NAZISTENE
ER VI AVHENGIGE AV DIN HJELP.
TIPS OSS OM NAZI-AKTIVTET:
SAMLINGER, MØTER, DEMONSTRASJONER,
AKSJONER, NAVN OSV.

TIPSTELEFON
920 33 659